XVIII. évfolyam 15. szám. Ára: 1 forint 1962. április 12

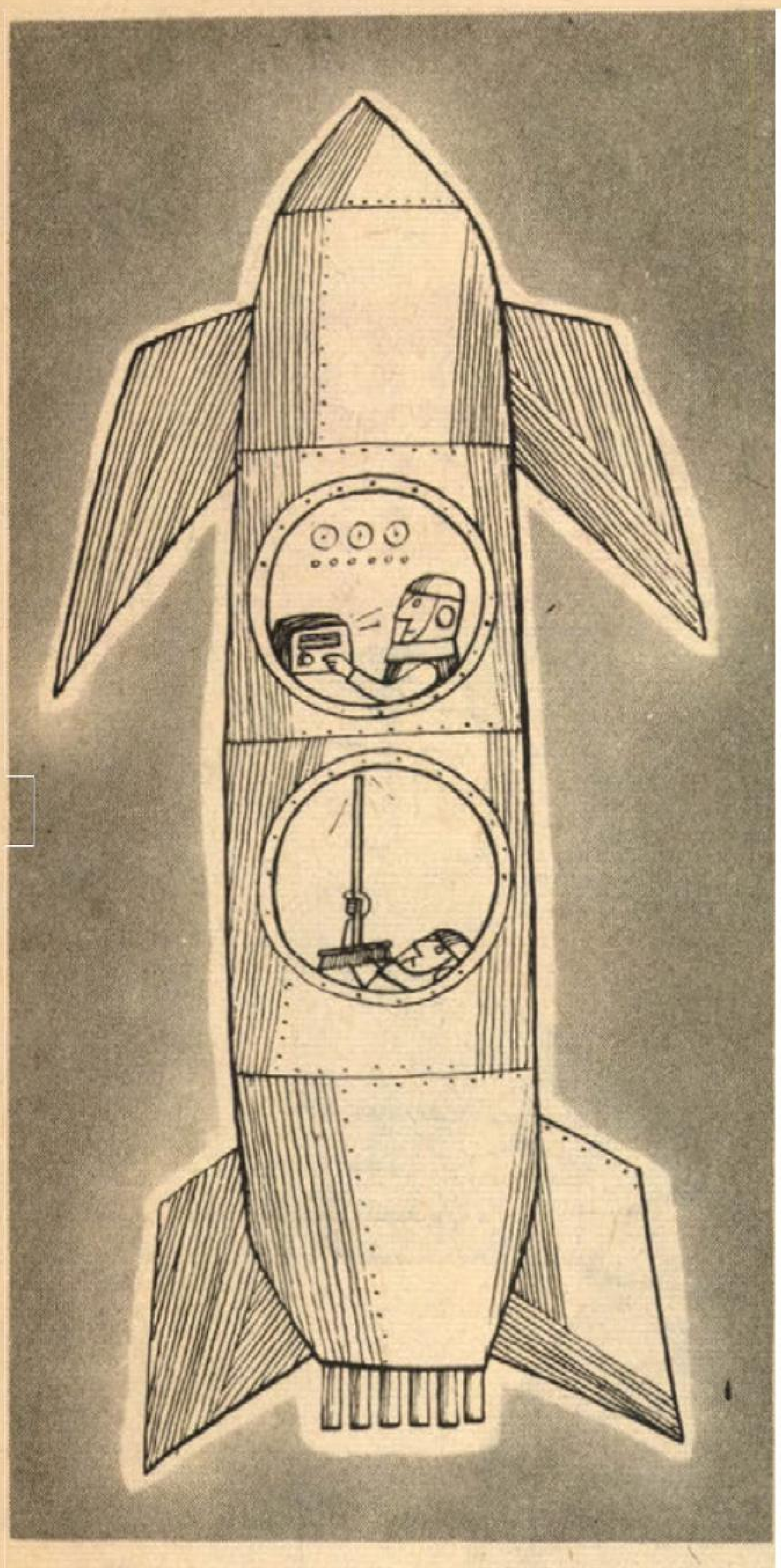
Tavaszi vásár

— Kérek A, B, C, D, E, F és G vitamint...

Vasvári Anna rajza

Társas űrutazás

Kaján Tibor rajza

– Csend legyen ott fent!

Sorsolás

Pusztai Pál rajza

– Nincs apróm...

Szindbád NYOMÁBAN

Januárban 6283, februárban már 8927, márciusban pedig kerek 12 000 útirajz...

A szükségletek kielégítésére azonban mindez kevés, mert az olvasó közönség rajong ezekért a lírai hangulatú írásokért. Ez a sürgető igény adta kezembe a tollat, hogy beszámoljak legutóbbi utazásomról. Kőbányán jártam... Közel másfélórás ott-tartózkodásom után e percben érkeztem haza. Két szemem recehártyáján még őrzöm a látottak csodás kaleidoszkópját, átszállójegyem még le sem járt, élményeim még frissek, ropogósak!

Hogyan kezdjem? Miként rendszerezzem zsibongó benyomásaim tarka forgatagát?

Úgy szeretném megfesteni Kőbánya képét, hogy megérezzék e táj egyéni, sajátos ízeit mindazok, akiknek talán soha nem lesz módjuk, hogy ide elkeveredjenek. Legfőképpen pedig azt szeretném tüzetesen bemutatni Önöknek, kedves olvasóim, aki a legmélyebb benyomást teszi a látogatóra: Kőbánya egyszerű, hétköznapi emberét.

Kőbányára többféleképpen lehet eljutni. Ha például nyugati irányba indul az ember, józszerivel az egész Földet meg lehet kerülnie. Kelet felé viszonylag rövidebb az út. Én ezt választottam.

Maga az utazás nem járt különösebb eseménnyel. Azt azonban meg kell említenem, hogy a 9-es autóbusz újabban nem a József, hanem a Baross utcán közlekedik.

Egy idő múltán feltűnt a vasúti aluljáró, célhoz értünk.

A szárazföld felől érkezőnek először Kőbánya épületei tűnnek fel. E város falai között a múlt keveredik a jelennel és viszont! A meglepően alacsony felhőkarcolók tövében hatalmas házikók húzódnak meg, így aztán kijön a kétemeletes átlag.

Kőbánya — az ellentétek városa!

És még egy feltűnő jelenség! Itt nincs állandóan nappal, vagy állandóan éjszaka. Itt ez a két dolog — váltakozva van!

Kőbánya — a fény és árnyék városa.

De hagyjuk a fényt, a házakat, bennünket elsősorban e vidék eleven, lüktető élete, zajló forgataga érdekel. Ámuló-bámuló európai tekintetünk a járdákon munkába siető embereket, az üzletekben eladókat és vásárlókat, az úttesten mindenféle járműveket fedez fel. Csak állok, csak nézek s azt kérdem magamtól: elhiszik-e ezt nekem odahaza?

A látszat szerint itt mindenki dolgozik. A valóság azonban egészen más!

Kőbánya lakóinak kisebb része távoltartja magát a termelőmunkától. Ehelyett napközi otthonokban, kisdedóvókban eszik, iszik, alszik, szórakozik. Csak a kedvteléseinek él. E réteg eltartása — talán mondanom sem kell — a dolgozók vállaira nehezedik. Ezért is látni Kőbányán annyi elhízott sovány embert.

Kőbánya — a mély társadalmi ellentmondások városa!

A kép teljessége kedvéért még néhány sajátos, csak itt fellelhető népszokásról szeretnék hírt adni. Ha a Zalka Máté téren felszállunk egy 13-as jelzésű villamosra és a Szállás utca felé utazunk, jobbkéz felől kis tisztás kelti fel figyelmünket. E tisztáson ugyanis cukrászda van. Ez a cukrászda egy kimustrált utasszállító repülőgép.

Kőbánya — a nagy repülőgépekből átalakított kis cukrászdák városa!

Mindezt egy bájos, fiatal bennszülött lánytól tudtam meg, akihez a villamos peronján tört kőbányai nyelven felvilágosításért fordultam. Kedves ciceroném közölte továbbá, hogy őt Marikának hívják, tavaly érettségizett, szérumot tölt a Phylaxiában és villamoson nem szokott ismerkedni.

— Kőbánya — a szérumtöltő, csinos és tartózkodó nők városa!

Remélem, hogy hazai olvasóim érdeklődését sikerült kielégítenem, mert Budapest — a színes útirajzokat minden mennyiségben és bármilyen minőségben elfogyasztó olvasók városa.

Kürti András

Tavaszi fáradtság

Hegedűs István rajza

A közép-amerikai Bratagóniában összeült a haditengerészet vezérkara, s Linardi ellentengernagy kijelentette:

— Meg kell buktatni a kormányt!

Ebben meg is egyeztek, mindössze a tengeralattjáró flotta parancsnokságának volt az a véleménye, hogy elsősorban az elnököt kell lemondatni és száműzni, a kabinet tagjainak kivégzését el lehet halasztani néhány napra. Torpedóromboló-oldalról felmerült az a kívánság, hogy a közélelmezési miniszter ellen indítsanak külön vizsgálatot. A repülőgépanyahajóraj parancsnokának csak az volt a kikötése, hogy a kormányzói palotát ők bombázhassák.

Természetesen össze kellett hangolni a terveket más fegyvernemekkel, de rövidesen áthidalták a nehézségeket.

A gyalogság többórás tüntető felvonulást ajánlott. A középületek ablakait a mesterlövészekre bíznák.

A híradósok elfoglalnák a postahivatalokat, a telefonközpontokat, és feleskenék a levélhordókat.

A harckocsizók szerint a leghelyesebb lenne a közlekedési minisztérium ellen meglepetésszerű támadást intézni, fellázítani és felfegyverezni a villamosvezetőket, kalauzokat és taxisofőröket.

A haditudósítók vállalták, hogy kiáltványokat, napiparancsokat, vádiratokat és rádiószózatokat fogalmaznak.

A trén parancsnoksága szerint azonnal ki kell engedni a politikai foglyokat, már csak azért is, hogy helyet csináljanak a kormányhivatalok vezetői és fontosabb beosztottjai számára.

A légierő is hozzájárulását adta az államcsínyhez, mindössze kikötötte, hogy a kultuszminiszteri és a földművelésügyi tárca a felderítő, illetve a nehézbombázó köteléket illeti.

A tüzérség vállalta a kétórás zárótüzet, viszont ragaszkodott ahhoz, hogy a színházak és a mozik a tüzérség kötelékébe tartozzanak.

Az államcsínyre másnap hajnalban került sor. Az elnököt és a kormány tagjait letartóztatták, hattagú junta vette át a hatalmat. Életbe léptették a kijárási tilalmat, feloszlatták a parlamentet és a szenátust, érvénytelenítették az aconcaguai egyezményt, bevonták a történelemkönyveket, elrendelték a sorozást, új pénznem bevezetését határozták el, a labdarúgásban eltörölték az új lesszabályt, reformokat jelentettek be a mezőgazdaságban, a könyvkiadásban, a hídépítésben és a könnyű műfajban.

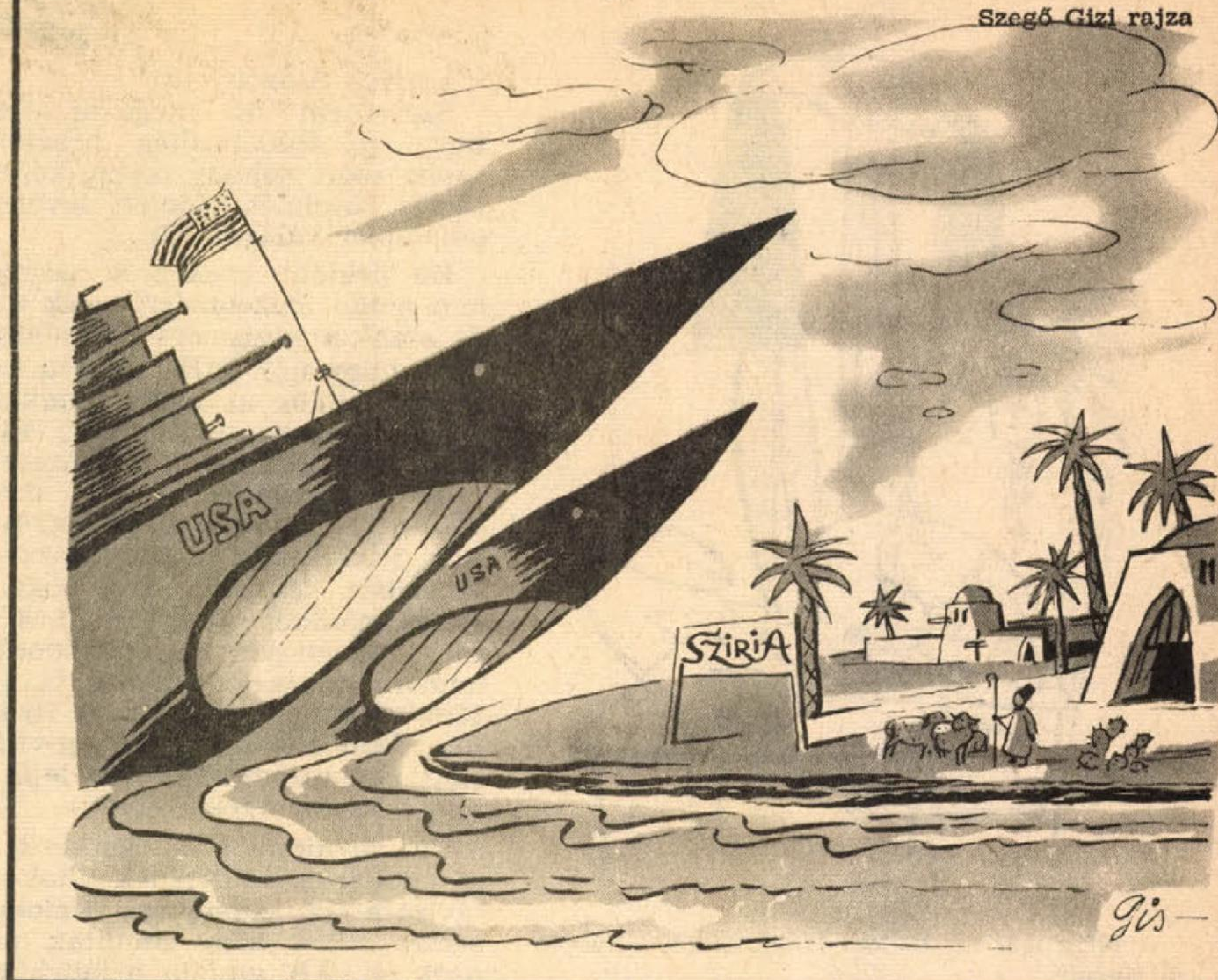
Amikor a katonai junta elnökét, Linardi ellentengernagyot megkérdezte az UPI kiküldött tudósítója, hogy mi szükség volt az államcsínyre, az ellentengernagy így válaszolt:

— Tudja, nincs háború. Valamit csinálnunk kell, különben a hadsereg teljesen elsatnyul.

Feleki László

A cápák zsákmányt szimatolnak...

Szegő Gizi rajza

Akinek szívesen tapsolunk

Kallus László rajza

BITSKEI TIBOR
az új Jászai Mari-díjas művészek egyike

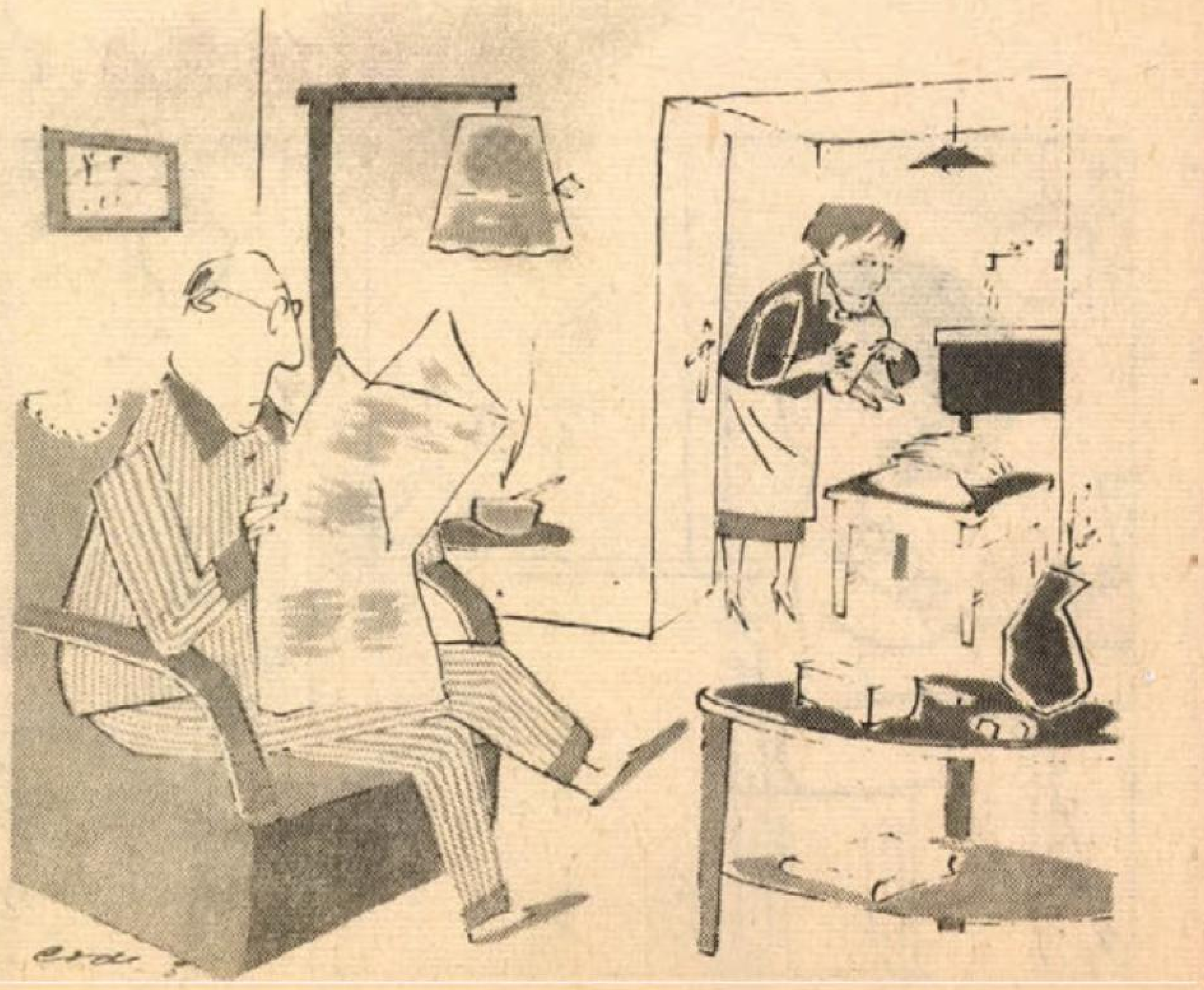
Gyanakvó kritikus

Szegő Gizi rajza

Békés egymás mellett élés

Erdei Sándor rajza

Közöny

Toncz Tibor rajza

– Nézz már rá, kérlek! Hogy tetszik a húsvéti új cipőm?

A tökéletes gyerek

Vasvári Anna rajza

– Nem megyek le játszani, mert hátha kimelegszem és megfázom...

LEVÉL a szakmai hiúságról

Kedves Asszonyom!

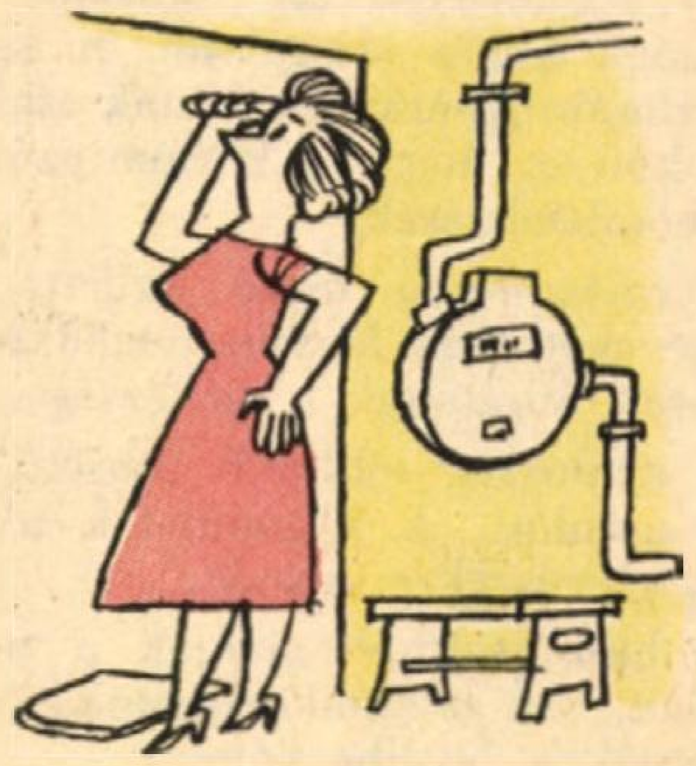
Szeretném önt megóvni attól, hogy az általánosítás hibájába essék, ezért néhány percig kérem szíves türelmét, mielőtt levelére érdemben válaszolnék.

Ha például ezeken a hasábokon netán múzeumőrről esik szó, és azzal a közismert hasonlattal élek, hogy úgy iszik, mint a kefekötő, akkor az egyik tiltakozó levelet kapom a másik után. Először is tiltakoznak a múzeumőrök — egyénileg; majd némi késéssel a múzeumőrök egyesülete jelentkezik és felháborodott levelében felszólít arra, hogy a múzeumőröket hagyjam békén, mert egyáltalán nem iszákosak, hanem közismerten szolid, becsületes állampolgárok és az ilyenféle általánosítással ország-világ előtt kompromittálom és lejáratom a szakma tekintélyét.

De egyidejüleg megérkezik a kefekötők egyesületének tiltakozó távirata is, amelyben tudomásomra adják, hogy elmúltak már azok az idők, amikor a kefekötőket el lehetett marasztalni túlzott alkoholfogyasztásuk miatt, és követelik, hozzam napvilágra, mikor melyik kefekötőt, hol láttam részegen, és a lakhelye szerint nevezzem meg azt a kefekötőt, akiről a nyilvánosság előtt olyan elítélően nyilatkoztam. Mondanom sem kell, hogy ugyanakkor számos kefekötő írásban, szóban, és telefonon egyénileg is tiltakozik: a legnagyobb felelőtlenség vádjával illetnek, amiért ezzel a rosszindulatú állítással a mai haladó közvéleményben táplálom a kapitalizmusból csökevényként máig is fennmaradt kefekötő-ellenes hangulatot.

Amikor viszont arról írtam, hogy nálunk az emberek szeretik a lábasrostélyost, egyetlen tiltakozó levelet sem kaptam. Senki sem vádolt általánosítással, pedig tudom, hogy sokan nem szeretik a lábasrostélyost, de imádják a rövid karajt vagy a roston sült pontyot tartár mártással.

Örvendezném, kedves Asszonyom, ha az általánosítás bonyolult folyamatát a fentiekben vázlatosan felrajzolt példákon megértené, hogy a saját ügyét is világosan lássa. Mint panaszos leveléből kitűnik, a Fővárosi Gázművek arról értesítette önt írásban, hogy a gázmérő cserét *munkatervük szerint* március 8-án elvégzik, tehát a megjelölt napon 8—16 óra között „a lakásba bejutás lehetőségét biztosítsa". A szíves felhívásra kivett ön egy nap szabadságot és várta a szerelő-

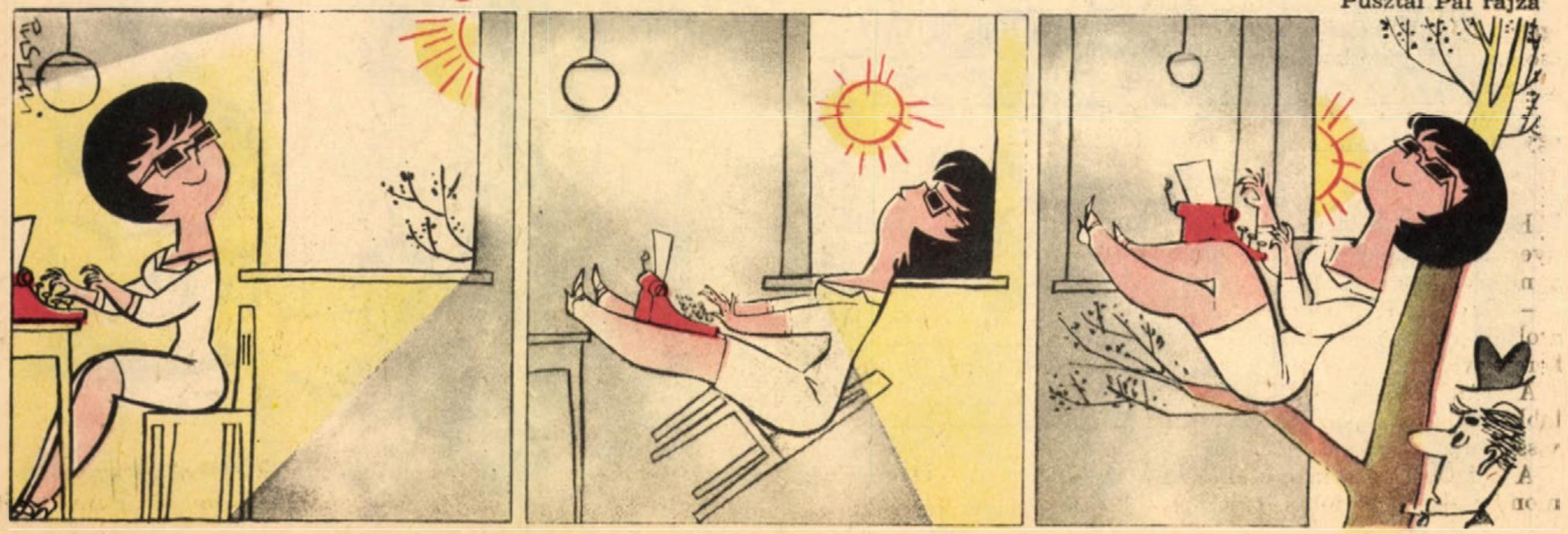
ket. Hiába várta, nem jöttek. Néhány napra rá újabb értesítést kapott. Ebben közölték, hogy március 15-én 8—16 óra között küldik a szerelőket. Ön kivett még egy nap szabadságot. Ismét hiába várt. Most újabb értesítést kapott, várjon március 30-án ugyancsak 8—16 óra között. Ön kivett még egy nap szabadságot. Megint csak hiába várt: a szerelők nem jöttek, mire ön felháborodásában megírta panaszos levelét, amelyben többi között kifejtette, hogy *„szép kis vircsaft lehet a Fővárosi Gázműveknél, ha dolgozó emberekkel ilyesmit művelnek, méghozzá munkatervükre való hivatkozással".*

Látja Asszonyom, ez a meg nem engedhető általánosítás, mert a Fővárosi Gázműveknél ilyesmi bizonyára még sohasem fordult elő. Csak most az egyszer: először és utoljára...

Földes György

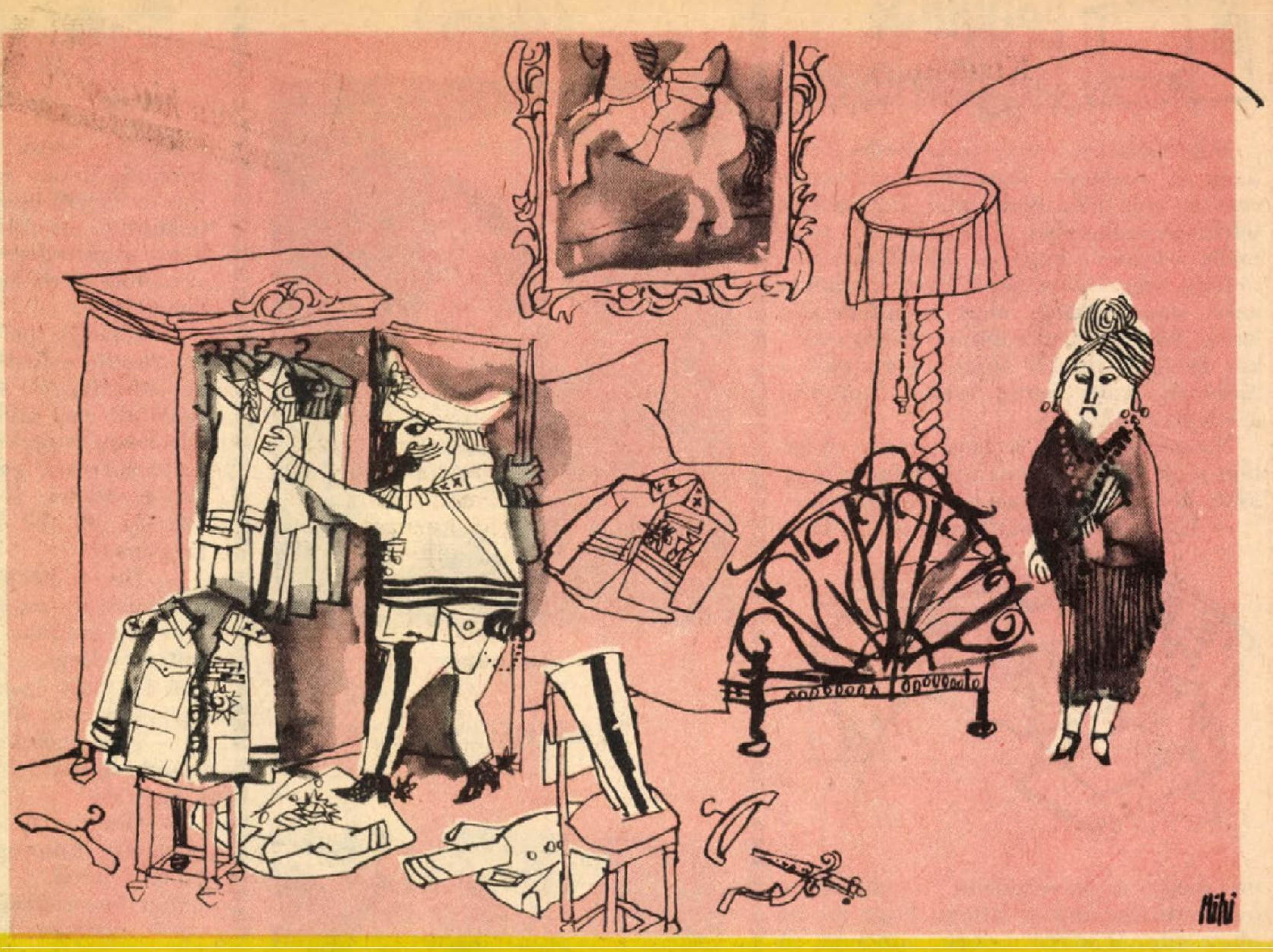
Jucika és az első napozás

Pusztai Pál rajza

Tavaszi ruhagondok Dél-Amerikában

Hegedűs István rajza

– Borzasztó, nincs mit felvennem a holnapi puccshoz!

ASZÓDI vásárfia

Azelőtt a vásár mindenkit megmozgató szenzáció volt egy község életében: határkő és időszámítási támpont. Ma?...

Leszállok az aszódi állomáson, és egy csinos, fiatal lánytól érdeklődöm a főutcán:

— Merre van a nagy tavaszi vásár?

— Nem is tudtam, hogy ma vásár van... de arra szokott lenni — mutat bizonytalan irányba. Azzal otthagy, és befordul a Népboltba.

Egy vevőt megint elvesztett a magánkereskedelem.

*

Nagybajszú bácsi faggat egy kislegényt az egyik sátor előtt:

— Vegyen neked ustort a nagypapa?

A gyerek rázza a fejét.

— Hát furulya köll-e?

Fitymáló biggyesztés a válasz.

— Törökméz?

A gyerek habozva gusztál. Nem az az igazi, de üsse kő, legyen törökméz. Már csomagolják, amikor egyszerre fölcsillan a szeme:

— Nagyapám, tudja mit? Vegyünk egy nájlon nyakkendőt!...

*

Kifeszített madzagon rengeteg szemüveg lóg. Idős néni próbálgatja, egyiket a másik után.

— Ezt ajánlhatom — nyújtja át az utolsót a vándor-optikus. — Szép, erős kerete van.

A néni olvasni próbál, közelebb-távolabb tartja az újságot, hunyorgat, végül visszaadja az ókulárt.

A bal szememre még csak megjárná — mondja —, de a jobbra gyönge.

— Sajnálom — von vállat sértődötten az eladó —, pedig az én vevőim mindig elégedettek.

Igazat kell adnom neki; a portéka tényleg kifogástalannak látszik. Bizonyára a néni szemében van a hiba.

*

Már kora reggel megakadt a szemem az egyik standon, ahol mosóteknőit rakosgatta ki egy rosszkedvű magyar. Három szép, fehér teknője volt, meghökkentően olcsó áron.

Délfelé megint arra őgyelgek: megvan még mindhárom teknő.

— Nem megy a bolt? — kérdem a cégtulajdonost.

— Áh — legyint keserűen —, nemigen veszik már! Kezdek is pakolni.

Távolabbról nézem, ahogy elrakodik. Arcán a kárbaveszett nap fáradtsága. Szelíd embernek látszik, én kísérő nélkül mégse engedném be — egy mosógépraktárba...

*

A lóvásárt gyér forgalom jellemzi; alig néhány háztáji virslijelölt lézeng a terepen. Körülöttük csak pipáznak-vitáznak az emberek, üzletkötés nincs — mindenki eladni szeretne.

Egyszercsak viharkabátos férfi tűnik fel, és gyors mustrálás után odalép a viszonylag legformásabb ló gazdájához. Fogvizit, gyors alku — máris paroláznak. A vevő aktatáskából fizet, alighanem téesz-felvásárló. Gazdát cserélnek az iratok, még egy kézfogás, és a viharkabátos már vezeti is kifelé az újdonsült társadalmi tulajdont.

Figyelem a pacit: peckesen lépked, vissza se néz a vásártéren maradt társaira.

Kiemelték.

Kaposy Miklós

A józanság fontossága

– Nem, Henry nem kér többet, neki emlékeznie kell arra, hogy hol parkolunk!

(W. Sculby rajza a londoni „Punch"-ból)

Legyünk figyelmesek

Nem kétséges, hogy a technika haladása az emberek társadalmi érintkezésére is erős kihatással van. Én például telefonjegyzékemben ismerőseim neve mellé odaírom, hogy az illetőnek van-e rádiója vagy televíziója. Erre szerintem azért van szükség, mert tapintatlanság lenne felhívni ismerősömet akkor, amikor például Yehudi Menuhin szerepel a rádióban, vagy pedig remek film van a televízó műsorán.

Nemrégen is ezt a szempontot tartottam szem előtt, amikor a feleségem megkért, hogy telefonáljak Fenyvesiéknek.

— Előbb megnézem a műsorban, hogy

mi megy a televízióban — mondtam óvatosan, és amikor láttam, hogy azt az olasz filmvígjátékot adják, amelyet jó hír előzött meg, lemondtam a telefonálásról.

Perlakit se hívtam fel szombaton, amikor kabaréműsor volt a rádióban. Megtörténhetett volna, hogy éppen a csattanónál cseng a telefon. Meg is mondtam a feleségemnek:

— Bezzeg mások nem ilyen figyelmesek! Emlékszem, hogy Kovácsék pont akkor telefonáltak valami piszlicsár ügyben, amikor a remek külföldi jégtáncosokat néztük a tévében? Tapintatosabbak lehetnének ők is! Általánosan be kell vezetni: telefonálás előtt nézzük meg a rádió és a televízió programját!

Ma, a jó vasárnapi ebéd után feleségem a zsebnaptárját böngészte, és megállapította, hogy az igazgatóm nevenapja van.

— Illene névnapja alkalmából telefonon üdvözölni — javasolta.

— Ugyan! Pillanatnyi nyugta sem lenne, ha minden beosztottja felhívná...

— A Seregély és a Balogh biztosan gratulálnak neki. Azok mindig tudják, hogy a kenyér melyik felén van a vaj! Azért kapnak ők mindig prémiumot, míg azonban te...

— Jó, felhívom, de előbb megnézem, hogy mit adnak a televízióban.

Kitűnt, hogy a moldvai csángók nyelvjárásáról tartanak előadást, ezért bátran tárcsáztam. Igazgatóm jött a telefonon. Hangja idegesen csengett:

— Itt Fekete! Ki az?

Megmondtam a nevemet, és kissé bátortalanul kívántam néki sok boldog névnapot.

— Köszönöm — mondta dühösen, és már le is tette a kagylót.

Ennyire érdekli őt a moldvai csángók nyelvjárása? — tűnődtem.

Feleségem ebben a pillanatban megszólalt:

— Képzeld, műsorváltozás történt a tévében. A nyelvészeti előadás helyett helyszíni közvetítést adnak a futballrangadóról. Amíg telefonáltál, egy perc alatt két gólt rúgtak...

(palásti)

Képernyő

Modern festészet

– A pacnik mesteriek, de a hurkokból valahogyan hiányzik az igazi átélés!

Primőr

Mihály bácsi Pesten

Mihály bácsi, a kilencvennyolc éves számadó juhász életében először érkezett Pestre. Egyik unokájánál szállt meg, ahol felkereste az Aprócska Hírek riportere, hogy megkérdezze: milyen érzés kilencvennyolc éves korban először látni Budapestet?

— Hát így pofára nem mutat rosszul — eregette a füstöt Mihály bácsi —, csak ne művelnének annyi badarságot. Mert ugye itt van mindjárt a divat. Mindenféle ringy-rongyban járnak, pedig a férfi embernek kék gyolcs gatya való, az ötven esztendeig is kitart, csak mikor már vékonyodik, be kell kenni avas birkafaggyúval.

— De a közlekedés, a villamos, az autóbusz, az csak tetszik?

— Az autóbusz meg a villamos? Majd mit mondtam... Egy sánta szamár többet ér, mert azon csak magam ülök, de énrajtam nem ül senki.

— És a szórakozóhelyek? A szép pesti szórakozóhelyek?... — kérdezte tétován a riporter.

— Hm... A szórakozóhelyek... — terelgette fintorogva a bajuszát kétfelé Mihály bácsi. — Ahol egymás hegyénhátán kucorognak és szívják a rossz levegőt, ahelyett, hogy kiterítenék a subájukat a szabad ég alá, és ráfeküdnének csillagot bámulni. Tudja-e, öcsém, hogy

nincs szebb szórakozás a világon, mint a subán hanyatt fekve csillagot bámulni?

— Hát a kényelem, kedves bátyám? A központi fűtés, a villany, a gáz?

— Ejnye, de nagyra vannak vele! Nézné meg inkább, micsoda pásztortüzet tudok én gyújtani. Az fűt, főz meg világít egyszerre. Mondtam is az unokámnak, gyújtsunk egyszer egy szép nagy pásztortüzet az előszobában, aztán pirítsunk rajta sültszalonnát, mert különb az minden letyekótyánál, amit a pesti vendéglőkben mérnek.

A riporter búcsúzóul megkérdezte:

— Mikor tetszik hazamenni, Mihály bácsi?

— Nem megyek haza, lelkem, Pesten telepszem meg.

— Pesten? De hát miért?

— Úgy érzem, nem tudok vidéken élni.

(fülöp)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A bíró megkérdezi a tanútól:

— Hány éves, asszonyom?

A nő nem válaszol.

— Talán kellemetlen a kérdés?

— Nem a kérdés, hanem a felelet...

Ki csenget?

Eötvös Loránd, a világhírű természettudós, az egyetemi katedrán igényes, de türelmes vizsgáztató hírében állott. Ismert volt az a szokása, hogy vizsgakérdéseit nem közvetlen formában adja fel, hanem hosszabb kifutást teremt a szigorló képzettársításához, s ezzel jobban kitapogatja a tárgyhoz kapcsolódó ismereteik körét.

Így nem érte különös meglepetés azt a szigorlóját sem, akihez először ezt a kérdést intézte:

— Hol lakik ön??

— Újpesten — válaszolta nyugodtan a diák.

— Hogyan szokott onnan az előadásokra bejárni? — hangzott a második kérdés.

A diák elsápadt. Bármily szürkének is tűnt a kérdés, a feleletben súlyos veszedelem rejlett. Minthogy akkoriban autóbusz még nem lévén, Újpestről villamoson járt be Pestre, a válasz nyílegyenesen elvezetett volna a tananyagnak ahhoz a részéhez, amelyből, sajnos, nem készült — villamossághoz. A bukástól rettegő szigorló kétségbeesetten igyekezett elhárítani a professzor igen valószínű érdeklődését:

— Kérem, én gyalog járok be.

Eötvös meglepődve nézett rá:

— Jó, jó, gyalog... De mondjuk, hogy zuhog az eső, vagy elaludt és gyalog már nem tud időre beérkezni... Akkor hogyan jön?

— Akkor kocsin.

— S ha nincsen pénze kocsira, viszont gyalog már elkésnék?

— Akkor — szaladok.

A professzor gyanút fogott. A fiú szembeszökően kerülgeti a választ. Ki kellene ugratni a bokorból. Fordított egyet a témán.

— Mondja csak: amikor ön Újpestről begyalogol a Múzeum körútig — útközben nyilván gyakorta hall valami csengetést. Mi az, ami csenget?

A szigorló mély lélegzetet vett:

— A szemetes.

— Jó, a szemetes. De ilyen hosszú útvonalon nemcsak a szemetes csenget. Biztosan hallott ön más csengetést is. Ki csenget még?

— A mentők.

— Helyes, a mentők. Azok is csengetnek. És még?

A fiúról csorgott a verejték. Lehet, hogy ez adta az ötletet:

— A fagylaltos is csenget.

— A fagylaltos — ismételte Eötvös és elmosolyodott. — Ön szellemes embernek látszik, s nyilván oka van rá, hogy kerüli a villamost, mint macska a forró kását. De vajon, ha mást kérdezek, akkor is így köntörfalaz...?

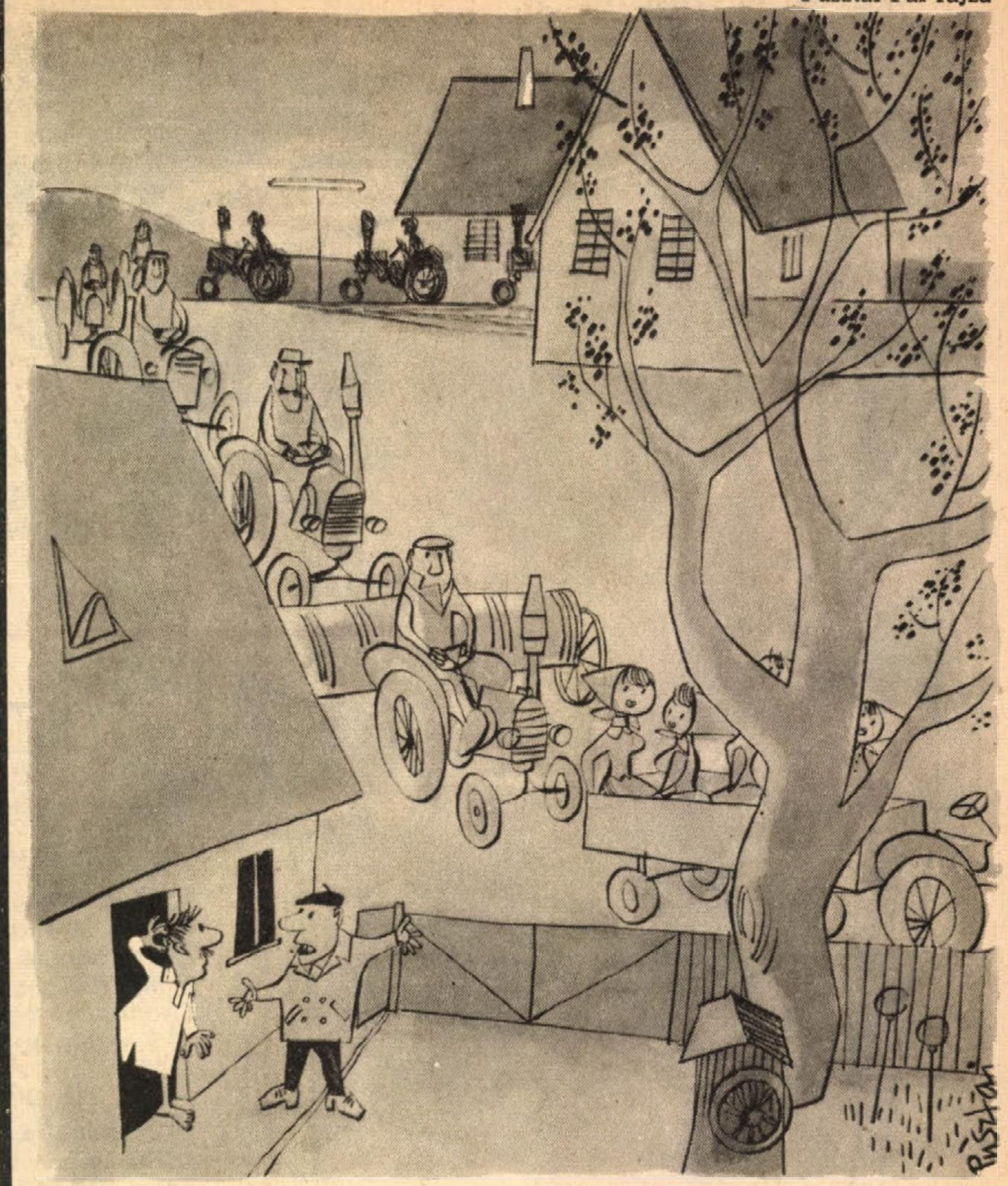
— Akkor nem — rebegte elhaló hangon a diák.

És a következő félórában sikeresen átevickélt a szigorlaton.

Békés István
anekdotáskönyvéből

Ébresztő

Pusztai Pál rajza

– Hát nem maga mondta, elnök elvtárs, hogy hajnalra itt legyünk!?
– Mondani mondtam, de még nem szoktam meg, hogy adtok is arra, amit mondok.

tavaszi rapszódia

Óh mosolygó tavasz! Illatok, színek,
hangok!
Nyílnak a virágok, nyílnak
a strandok...
S hogy padokba véssék szívük titkát:
ifjak zsebében nyílnak a bicskák...

Az üzemek ajtaja is tárul.
Valahol egy hegesztő bámul
hosszan-hosszan a türkiz égre,
tízforintos órabérbe'...
No és végre valahára
az adminisztrátor asztalára
is rásüt az arany Nap;
s bár a kéz szorgosan összead,
a gondolat
csaponghat:
„A dudaszót alig várom,
(8 + 5 = 13)
Zsuzsámmal ma sétálni mék,
(7 + 7 = 17)"
Hű!
Nézd azt a szép nőt
ott a járdán
hogy forgat meg minden hű
férj-főt!
Mintha járvány
törne rájuk...
Karjukon oldalbordájuk
mérgét nyeli:
„Ily rövid szoknya pikánsabb
mint a meztelenség...
és ami még nagyobb szemtelenség:
(ettől lett melege Pest fiának)
mily formás a térde neki,
a bestiának!..."

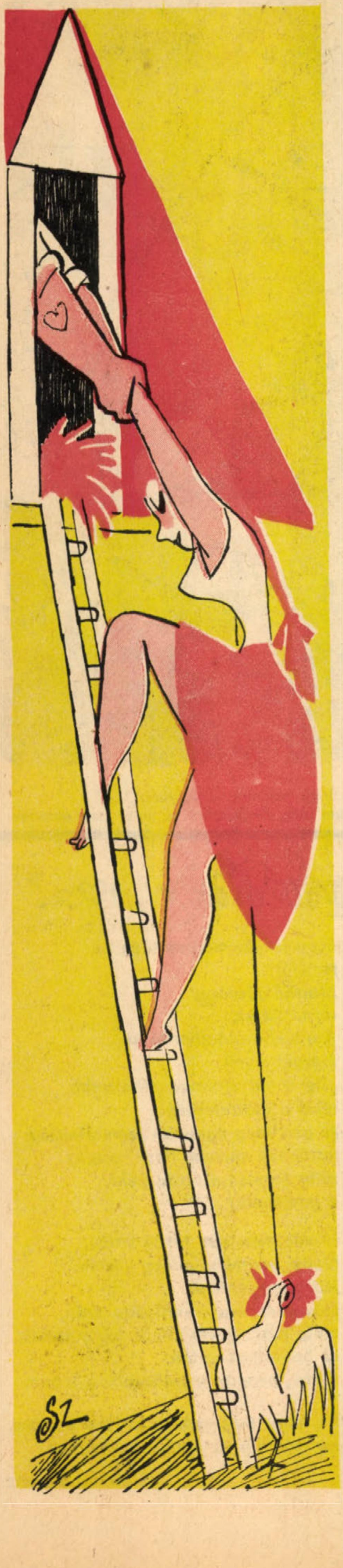
Mindezeket egy téren írom,
olyan gyorsan, ahogy bírom.
Köröttem srácok
rohannak egy gumilabda után,
mely most felém gurul, hát fölállok,
és belerúgok sután:
s íme, bepattant versembe a labda.

És hogy még más is férjen e lapra,
rapszódiám itt abba van hagyva.

Dunai Ferenc

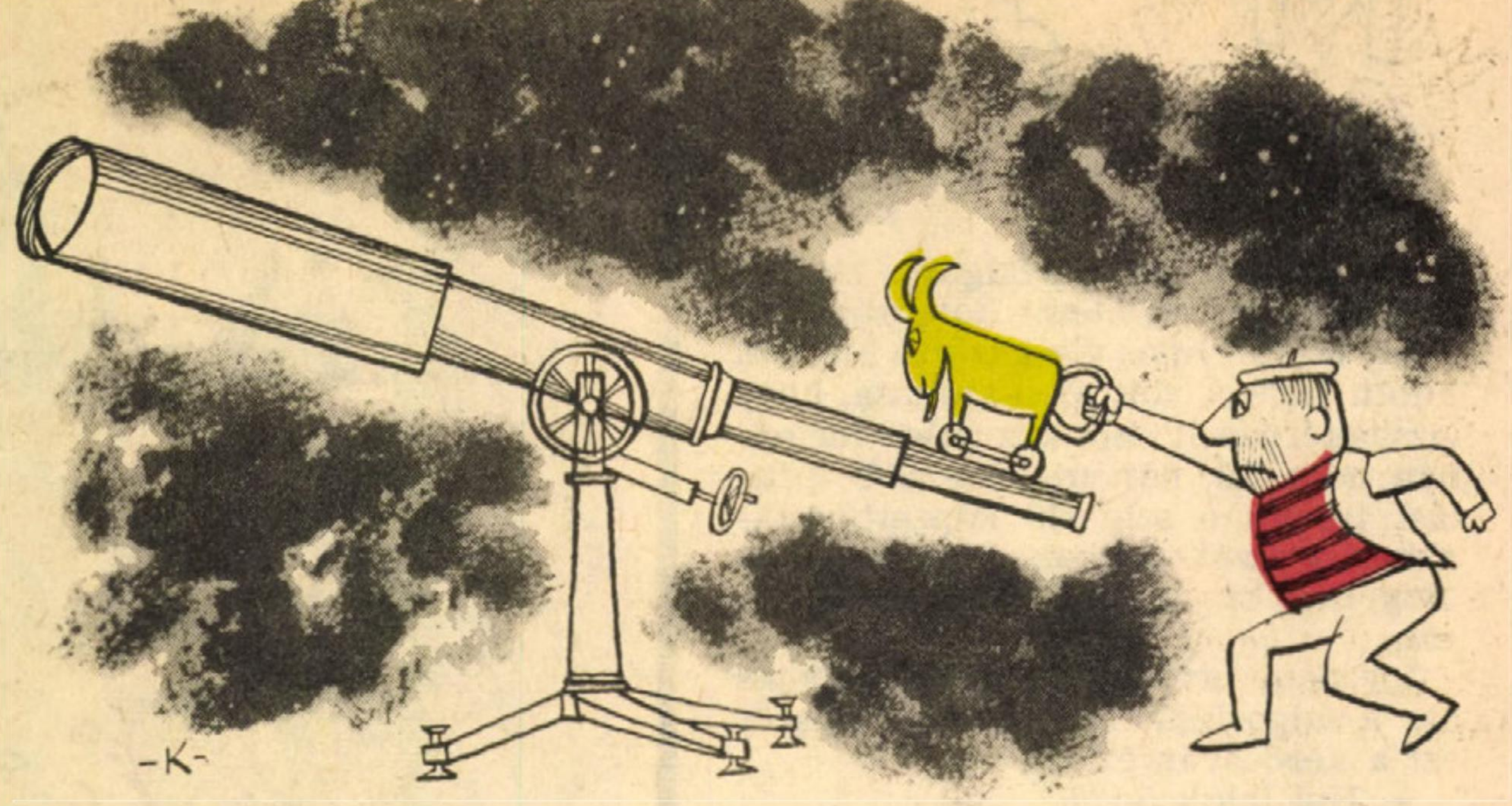
Segítse az erősebb a gyengét!

Szűr-Szabó József rajza

Planetárium a Vidám Parkban

Kaján Tibor rajza

TOLLHEGYRŐL

(Kongói jelentés)

A katangai diktátor

Szabadsága garantálva
s van, mit aprít aranytálba.
Becsvágya a balga rang
s mellesleg a belga frank:
Csombe úrnak gondja nincs már.
S Kongóban mi kong? A kincstár.

A miniszterelnök

Börtönéből is kizeng a
tőrbe csalt harcos: Gizenga.
Ettől dúl-fúl vadul a
yenki-bérenc Adoula.

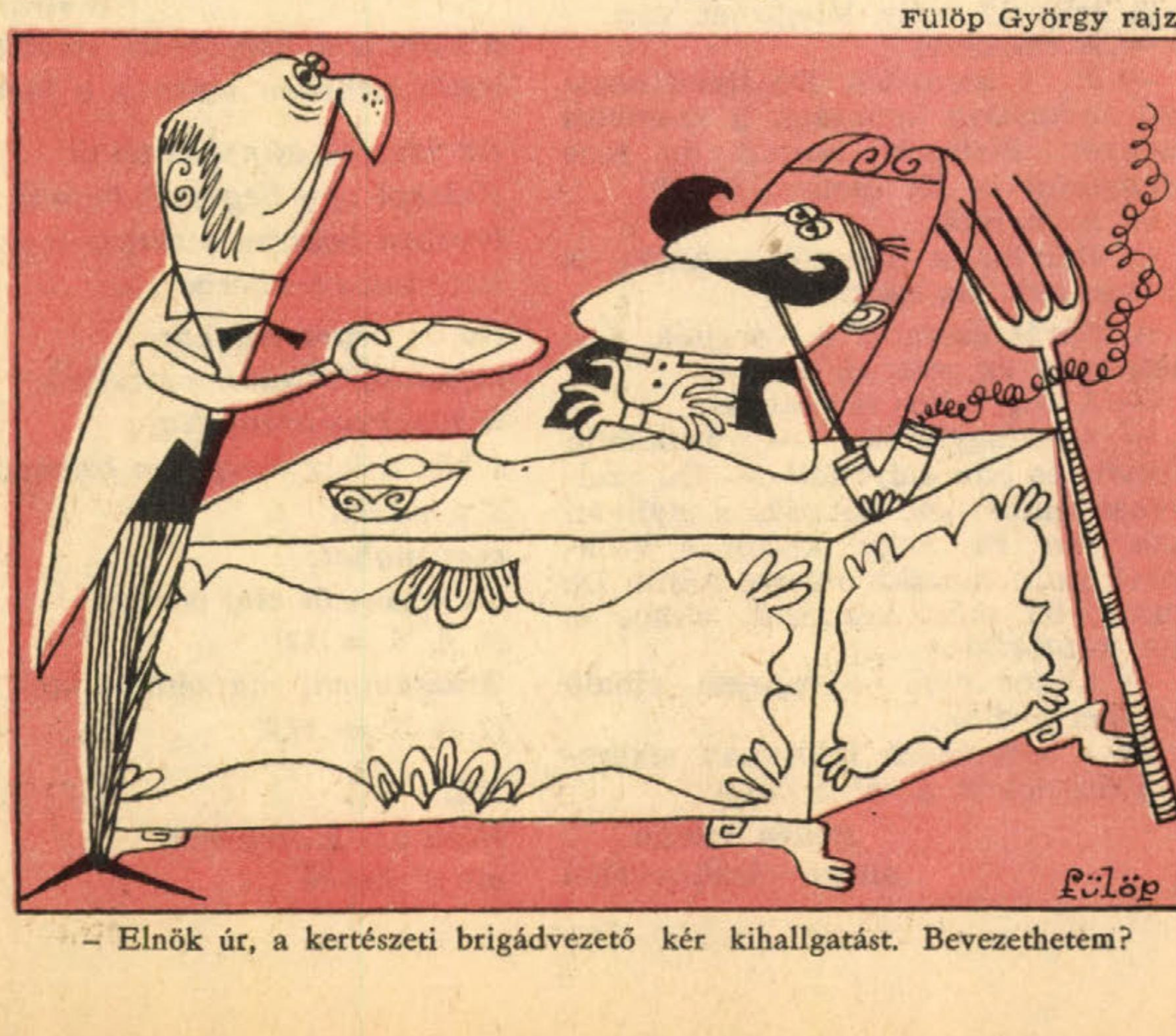
A főparancsnok

S hogy Mobutu úr, az angol
tőzsde álma hol csatangol?
Ölni ment egy baluba
faluba.

Hollós Korvin Lajos

Kissé eltávolodott a tagságtól...

Fülöp György rajza

– Elnök úr, a kertészeti brigádvezető kér kihallgatást. Bevezethetem?

ÁLLATKERTI RIPORT

Nemzetközi találkozóhely...
idejött a tibeti yak,
a bengáli tigris, a bajnok,
a sziámi, maláji majmok
s egyéb más ázsiaiak.

Az elefánt már régi vendég
s a teve, a puszták fia.
De kengurut, pumát és lámát
szintén küldött — ki tudja számát? —
Afrika és Ausztrália.

Van víziló s itt van a petymeg,
a leopárd papa, mama,
és mint izmos lovacska zabra,
az abrakra úgy vár a zebra
és rajta csíkos pizsama.

Van itt a Tengerentúlnak
és Európának sok követe.
Sűrű erdők sokféle barma,
van medve, szvettere barna
és van, amelynek fekete.

Itt van mind, a préri, a sztyeppe
s a dzsungeli képviselet.
Pipaszár a struccnak a lába,
sok a stráf a zsiráf nyakába,
rengeteg a népviselet.

Párduc, jaguár, zebu, vadkan,
szép bajszok és hosszú fülek,
itt együtt a szarvas, a zerge,
a négy égtáj erdeje, berke
és mindegyik nyelvterület.

Szóval öt földrésznek a vadja
itt együtt él békébe, mert
barátok a sas, a pacsirta,
amiképp egy próféta írta,
ez ama nemzetközi kert.

Medvebocs a pulival játszik,
farkassal a kecskegida...
A közönség kívül a rácson
úgy ámul a szép mulatságon,
mint híradón a moziba.

Bródy László

A Wehrmacht atombombát akar gyártani

Tonez Tibor rajza

Adenauer: Csak bele ne gabalyodjam!

MINDENFÉLE

Igaz, hogy atombombákat robbantanak a légkörben, viszont figyelmeztetik az embereket, hogy ne dohányozzanak.

*

Igen gyakran előre nem várt eseményekre számítunk.

Soha nem derül ki, hogy valami másképpen is történhetett volna.

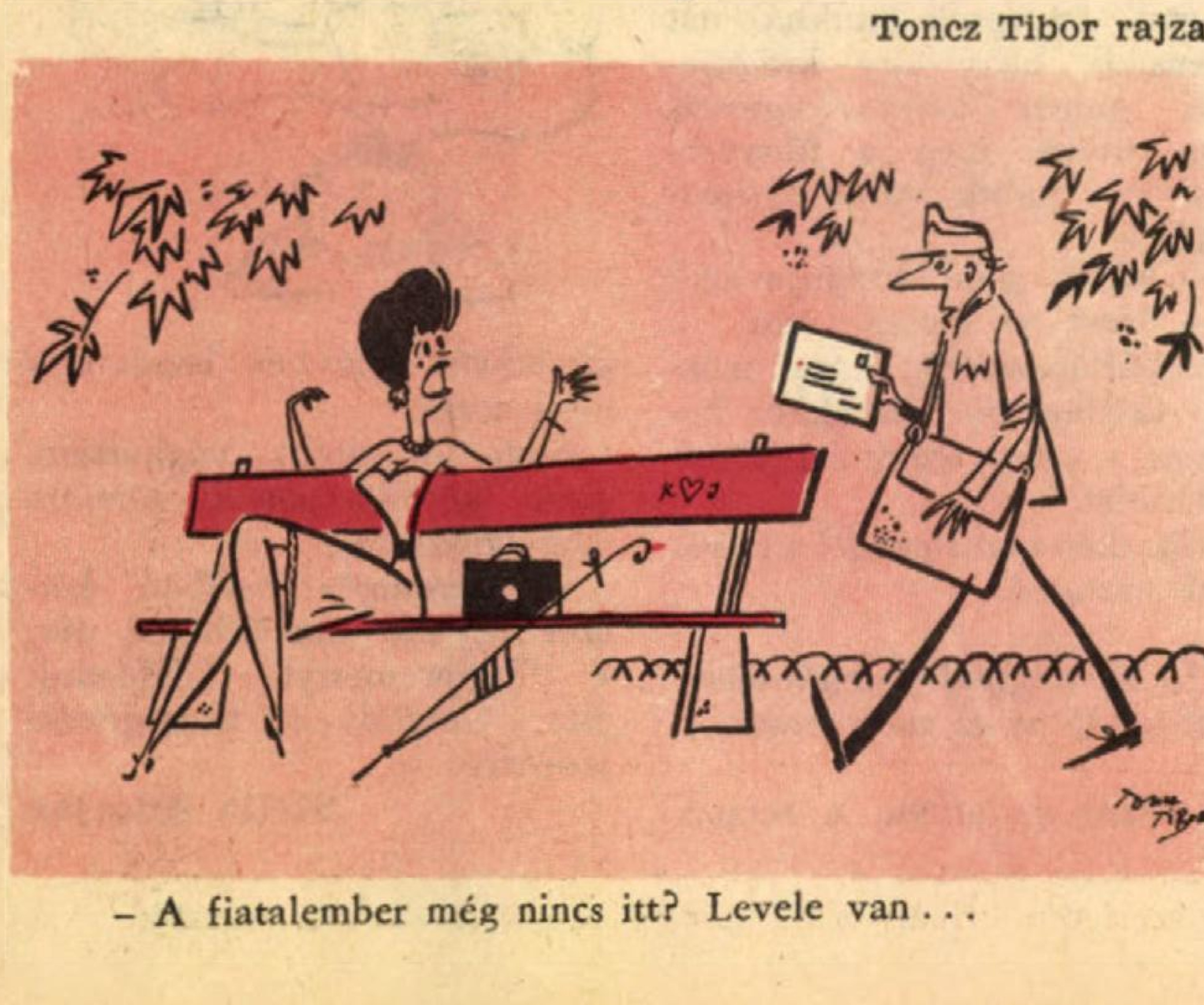
*

Vizsgáljuk a múltat, fürkésszük a jövőt. A jelen a legkevésbé érdekes.

F. L.

A törzspad

Toncz Tibor rajza

– A fiatalember még nincs itt? Levele van...

Modern Orpheus

Várnai György rajza

ÖNÉRZET

Születésem óta hatóságilag nyilvántartott személy vagyok. Néhány napos voltam még csak, s már felszólítottak, hogy oltsam be magam himlő ellen, ellenkező esetben szüleimre pénzbírságot rónak, sőt elzárásra is ítélhetik őket. Életemben ez volt az első levél, melyet hivatalos helyről kaptam. Azóta számos levél érkezett már a részemre, az állam legkülönbözőbb intézményeitől, iktatóiból és könyvelőségeiből, értesítések és felhívások, melyekről az alábbi kis statisztikát csináltam:

Az elmúlt négy évtized alatt mintegy háromszáz idézést kaptam, hogy jelenjek meg valahol, valamely ügyben ekkor meg ekkor. Meg nem jelenésem esetén minden esetben elővezettetésemet helyezték kilátásba. A háromszáz idézés az elmúlt évek alatt egyben összesen 150 ezer forint pénzbírsággal fenyegetett meg.

Az említett évek során hatszáznyolcvankilenc felszólítást kézbesített számomra a posta. E felszólítások során összesen mintegy ezernyolcszáz napi elzárásra ítéltek, átváltoztatható 120 ezer forint pénzbüntetésre, a felszólítás tárgyának elmulasztása esetén.

Ugyanezen idő alatt kétszáznál több értesítés érkezett a részemre, melyek tudomásomra hozták, hogy nem teljesítésük esetén első ízben összesen mintegy 40 ezer forint büntetést fogok fizetni, másodízben bebörtönöznek, összesen mintegy másfél évre.

Kaptam ezenfelül hetvenkilenc ajánlott levelet, melyben az állt, hogy „ellenkező esetben” vád alá helyeznek, tizennyolc alkalommal előzetes letartóztatásomról biztosítottak, három ízben elrendelték a körözésemet.

Továbbá százötven alkalommal fenyegettek meg hivatalos nyomtatványok azzal, hogy ingóságaimat elárverezik (összesen mintegy 400 má-

zsa bútor), fizetésemet kilencvenkilenc alkalommal jelezték letiltani, egyéb eljárást háromezerötszáz alkalommal határoztak foganatosítani.

Stilisztikai szempontból is érdekes az áttekintés. E levelekben összesen hetvenháromezer felszólító mondat szerepel, míg kijelentő mondat csupán kétezerhúsz.

Ha ezt a kis statisztikát valaki elolvassa, bizonyosan úgy gondolhatja magában: a fent ismertetett levelezés egy notorius svihák, egy szélhámos, egy törvényenkívüli lovag kapcsolatát ábrázolja a hivatalokhoz. Nekem viszont még soha, semmi bajom nem volt a hatóságokkal! Emelt fővel mondom, hogy egyetlen napi elzárást sem szenvedtem a számos, kilátásba helyezett börtönbüntetésből, rendőr nem jött értem, elő nem állítottak, nem bujdostam, lovat el nem kötöttem a fogadók elől, a Bakonyban nem rejtőzködöm, bírságot azonkívül, hogy egy alkalommal srégen mentem át a Nagykörúton, és ezért megbüntettek — nem fizettem. Ez a négy évtizedes levelezés a *normális viszony* hangja a hivatal és a becsületes állampolgárok között.

Arra gondolok most, hogy e hivatali nyomtatványok szövege, s az érintkezés rendje a feudalizmus egyik maradványa lehet. Számos nyomtatványt alighanem még a jobbágyoknak kézbesítettek ki hűbéruraik, és mert úgy látszik, sokat nyomtak a nyomtatványokból, még ma is felhasználjuk azokat, nem mennek veszendőbe.

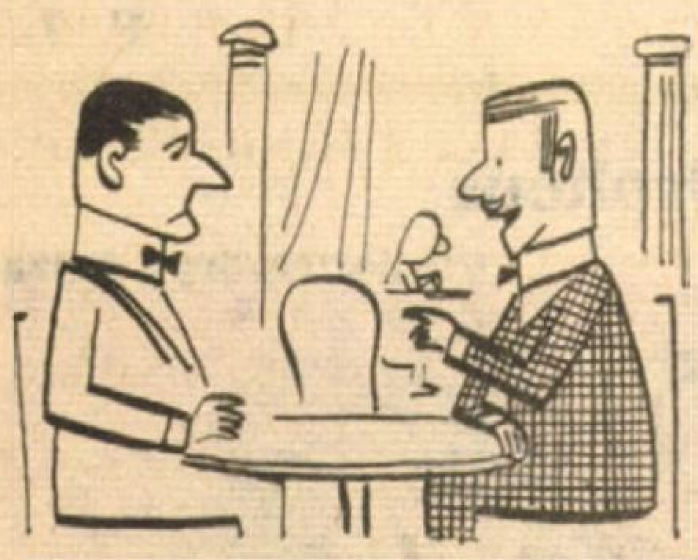
Ez ellen nem is emelek szót, takarékoskodjunk a papírral. Csak az a javaslatom, hogy a nyomtatványok utánrendelése előtt próbáljunk valamit korszerűsíteni a szövegen, illetőleg a hangnemen.

Vagy talán jól esne az a tanácsnak, ha egy értesítést küldenék be ezzel a szöveggel?: „Kérem, folyó hó 20-án szíveskedjenek engem összeadni Kovács Amáliával. Az anyakönyvvezetőt, meg nem jelenése esetén, kétszáz forint pénzbírságra átváltoztatható háromnapi elzárásra ítélem”.

Somogyi Pál

Szerencsés esetben

Hazaérkezve az első világháborúból, amit ha jól emlékszem, elvesztettünk, a költői pályán kerestem az elhelyezkedést, és ebből a célból a New York kávéház összes termeiben ütöttem fel tanyámat. Ott találkoztam volt katonatársammal, Lubakovics Egonnal. Mellém telepedett és mazagrant rendelt. Ekkor már

tudtam, hogy nagylábon él, hiszen abban az időben a mazagran igen előkelő italnak számított. (Valójában nem volt egyéb, mint jégkockákban fürdőző feketekávé.)

Mogyoróhéjban beszámoltunk egymásnak, mi történt a jamianói csata óta. Én panaszkodtam, ő dicsekedett.

— A faterom sorsjegyképviseletet kapott. Nagy üzlet. Bevett felesbe.

Sóvárogva hallgattam. Megszánhatott, mert nagylelkűen kijelentette:

— Beállhatsz hozzánk ügynöknek. Az első részlet bevételének a fele a tiéd. A palik rendszerint abbahagyják a fizetést, és akkor a sorsjegy ránk száll. Tuti-bolt.

— Nem vigécnek készülök, hanem költőnek — válaszoltam dölyfösen.

— Akkor pláne kaphatsz tőlünk egy kis pénzt. Írjál egy szép reklámsort. Olyat, mint Török szerencséje örök, vagy Hecht, nem ismer pecht. Honoráriumképpen kiutalunk neked egy negyed sorsjegyet, amivel szerencsés esetben félmillió koronát nyerhetsz . . .

— Illetve a negyedrészét — jegyeztem meg —, nehogy tökfilkónak tartson.

— Természetesen. Csináld meg holnapra.

Szabódtam.

— Nem könnyű dolog. Ki tud rímet arra a névre, hogy Lubakovics? Ha például magyarosítanátok a neveteket, mondjuk csak Lubára, akkor egyszerű volna a dolog.

És már szavaltam is:

— Ha sorsjegyed Luba
Hozzád fut a guba.

Rázta a fejét:

— A faterom büszke a nevére. Találj ki valami jó történetet. Az egyik bankház azt híreszteli, hogy egy kragujeváci pincér kétszer egymás után ütötte meg a főnyereményt a náluk vásárolt sorsjeggyel.

— Miért pont kragujeváci?

— Mert az messze van.

Megállapodtunk, hogy másnap találkozunk, és akkor behozom a verset vagy a reklámtörténetet.

Büszkén olvastam fel a kávéházi asztalnál:

Ha sorsjegyed Lubakovics,
drágakő az és nem kavics.

Láttam az arcán, a remekmű csak mérsékelt sikert aratott.

— Ez meg kell beszélnem a faterommal — mondta —, holnap kapsz választ.

Másnap sugárzó arccal fogadott:

— Félig tetszik az öregemnek. Átvesszük. De most nem tudunk negyedes-sorsjegyet adni, mert kifogytunk belőle. Kapsz egy nyolcadost, és a

következő félévben ismét egy nyolcadost.

Savanyú arcot vághattam, mert kötelességének tartotta megvigasztalni:

— Szerencsés esetben kétszer egymásután ütheted meg a főnyereményt. Előfordult már. Gondolj a kragujeváci pincérre.

Stella Adorján

Falusi vasárnap délelőtt

Mészáros András rajza

Edzés a 900-as években

Az 1900-as évek elején az atlétika volt az egyik „úri" sport. Persze a mai értelemben vett rendszeres edzésről nem lehetett szó. A versenyzők úgy készültek egy versenyre, ahogyan éppen kedvük tartotta.

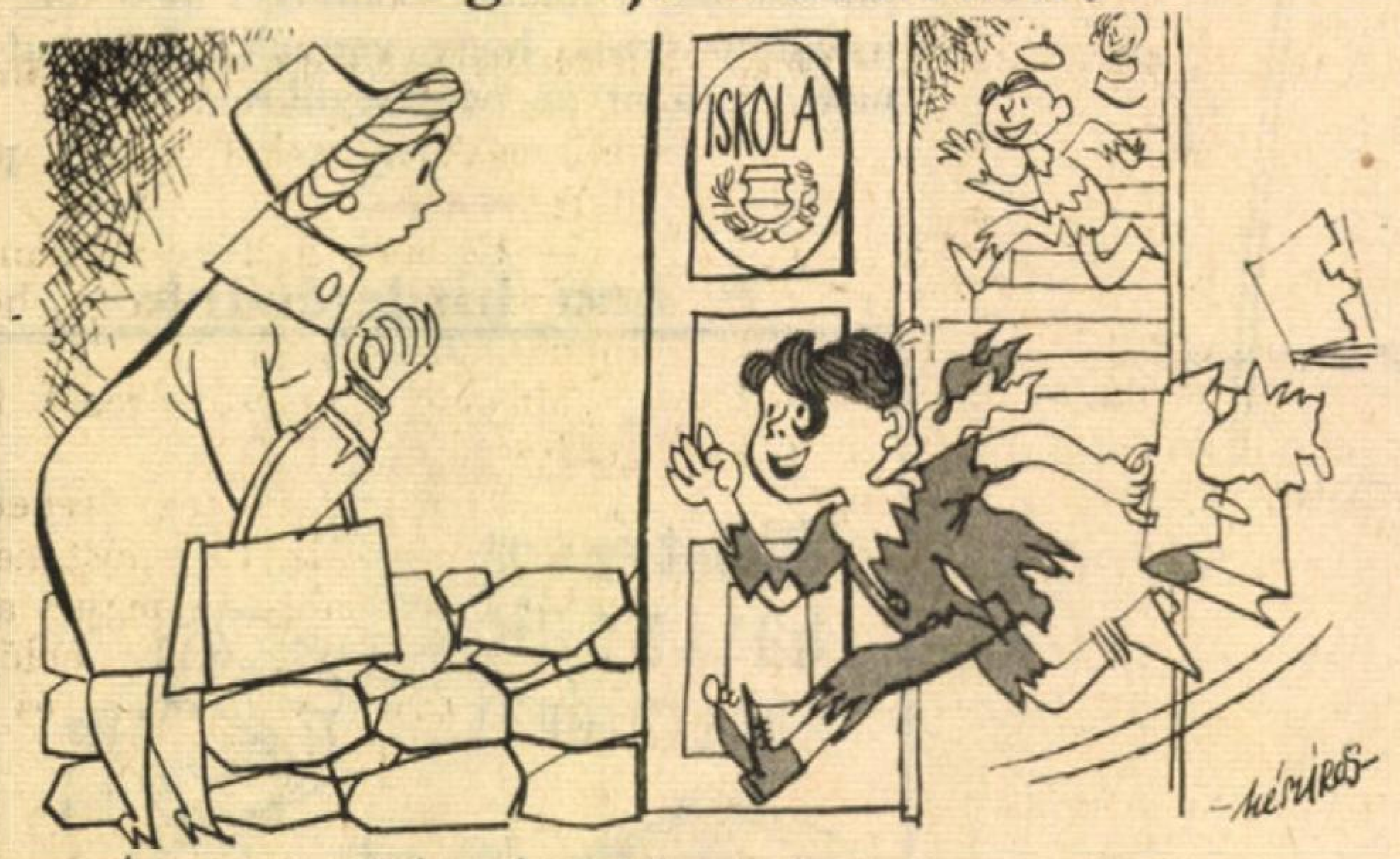
Történt akkoriban, hogy egy nagybirtokos fia úgy edzett, hogy leszállt a hajtókocsi bakjáról, átadta a gyeplőszárakat a kocsisnak. A kocsisnak pedig meghagyta, hajtsa a lovakat, ahogyan ő rendeli. Lassabban, ha ő hosszabb távú versenyre készül és gyorsabban, ha — rövidebbre.

A környékbeliek gyakran látták a fiatalurat, amint éppen a kocsi után szaladt. Azt hitték, valami újabb bogara van. Sokan még futtában is megsüvegelték.

Egy szomszéd falubéli is találkozott egyszer a fiatalúrral, amint éppen saját kocsija után poroszkált. Az öregúr nem tudta mire vélni a dolgot, odaszólt neki:

— Hallja, öcsém, mi a csudát szalad olyan kocsi után, amelyik nem veszi fel?

Nincs gondja a szülőnek!

– Anyu, ma megint olyan jól szórakoztunk a napköziben!

OAS-bánat

Vasvári Anna rajza

– Csak azt sajnálom, hogy nem vehettem részt a népszavazáson . . .

Hosszú értekezlet

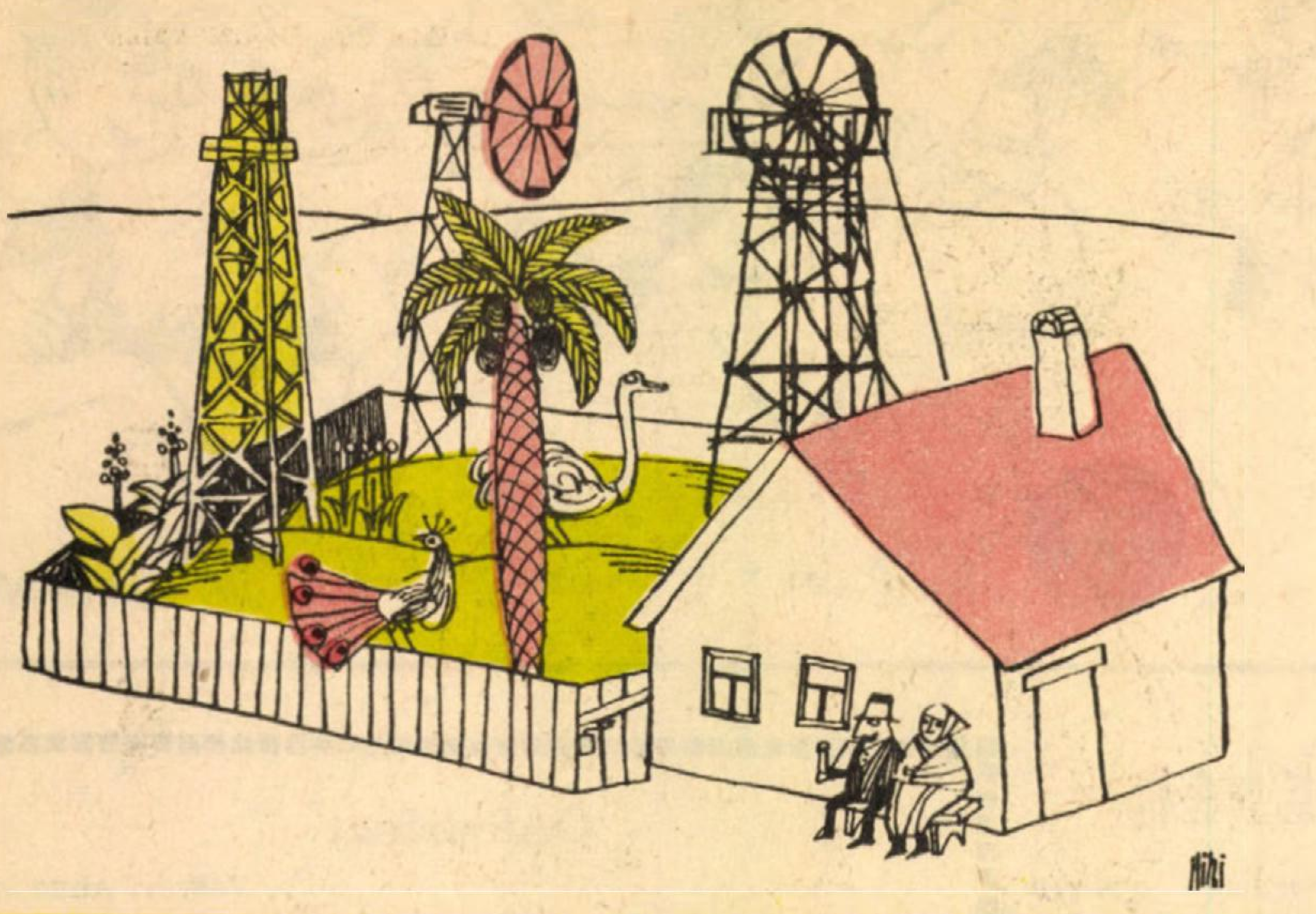
Schwott Lajos rajza

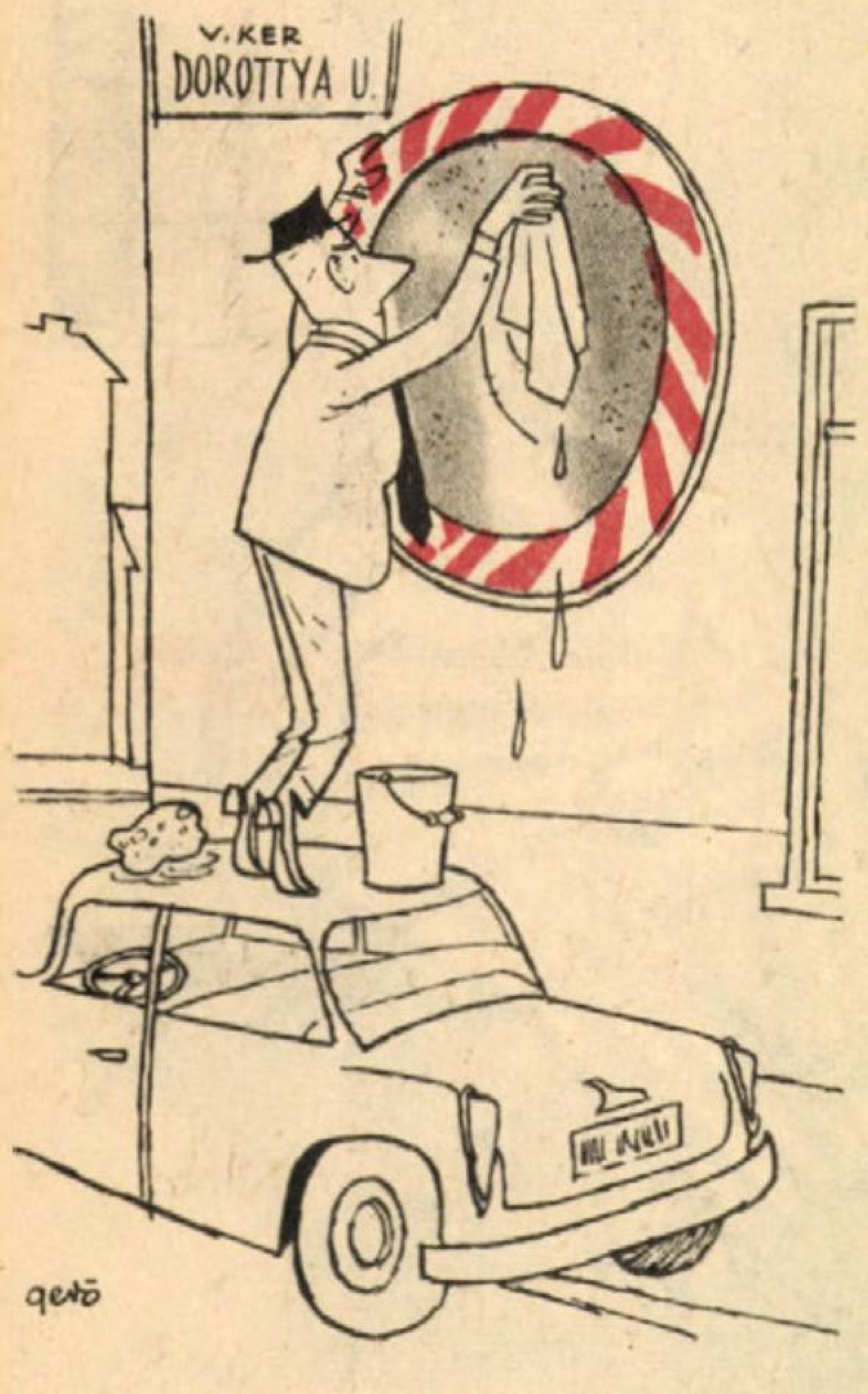
– Megyek dolgozni, mert különben a kapott határidőim már itt az értekezleten lejárnak . . .

Ideális háztáji

Hegedűs István rajza

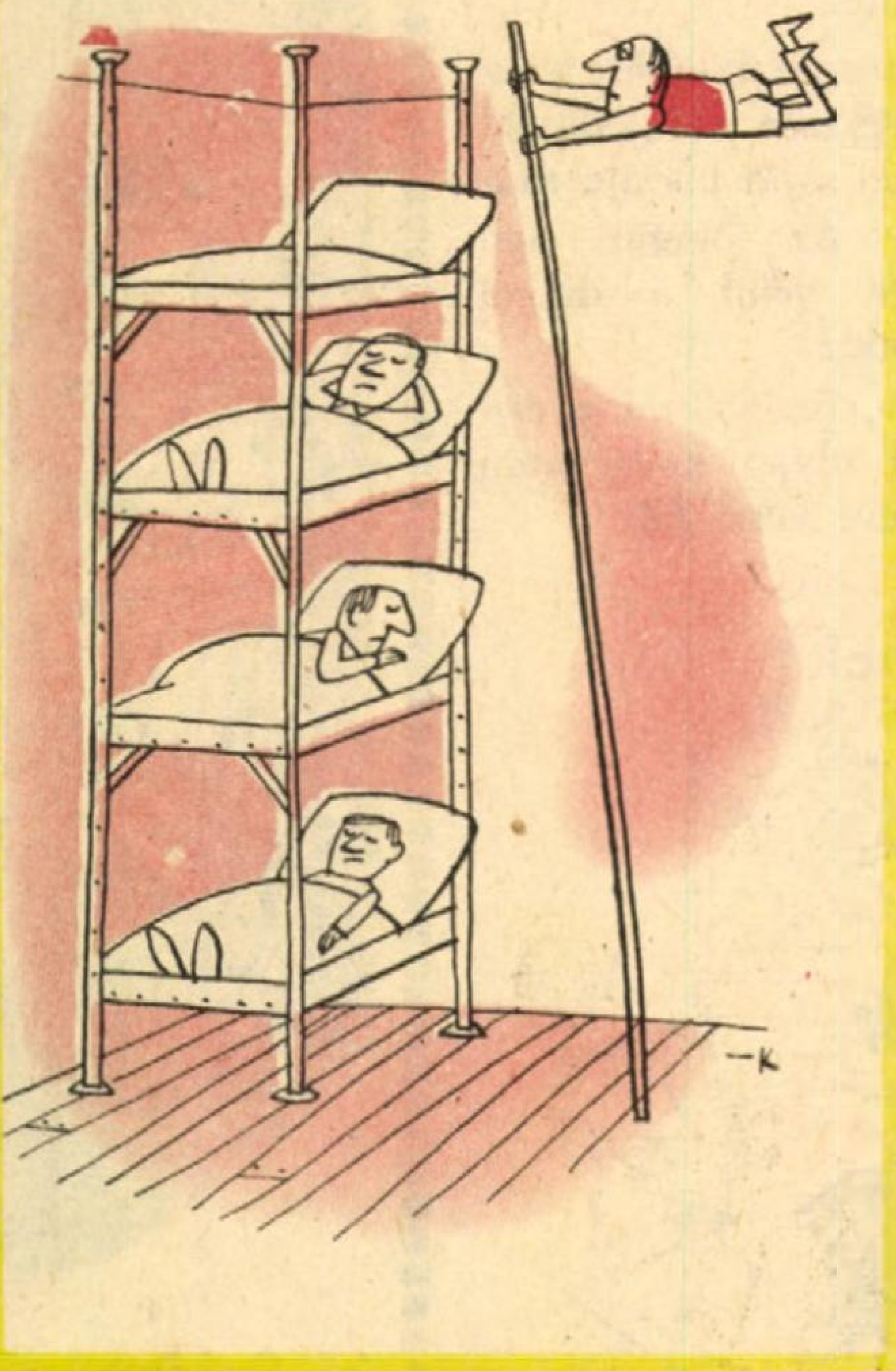

Tiszta Budapestért...

Ha már más nem csinálja...

Sportszálló

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Anyukám, nem fogod elhinni, milyen öröm ért! Feljöttek egy hétre hozzánk a sógorék!

Pesti tudósítónktól

Jó szóval, szeretettel meg lehet oldani az aprópénz-nagypénz problémát az autóbuszon és a villamoson. Tanúja voltam a 7-es autóbuszon a következő jelenetnek:

Az utas, egy középkorú férfi, százforintost adott oda a kalauznőnek, miközben átszállójegyet kért, majd szolgálatkészen hozzátette:

— Adok ötven fillért!

Már ki is szurkolta az ötven fillért, hogy a kalauznőnek könnyebb legyen visszaadnia, nem kell 98 forint ötven fillért leszámolnia, visszaad kereken 99 forintot, s minden rendben van. A kalauznő ugyanilyen udvariasan kérdezte:

— Nem kaphatnék még egy forintot?

— Nagyon szívesen! — mondta az utas, és előkotort egy forintost is.

Ez még inkább megkönnyítette a viszszaadás műveletét. A kalauznő egy kerek százforintost adott vissza.

*

A dohányzás ártalmaival világszerte foglalkoznak. Egy angol orvosi bizottság sokéves vizsgálódás után arra az eredményre jutott, hogy elsősorban a cigarettázás ártalmas az egészségre. Aki el akarja kerülni a súlyos következményeket, az inkább szivart vagy pipát szívjon.

Ha majd pipázó vagy szivarozó nőket látunk, hajtsuk meg az elismerés zászlaját előttük, s töltsön el minket az a megnyugtató érzés, hogy vannak, akik tudnak vigyázni az egészségükre.

f. l.

E heti hirdetésünk

FÚRÁS

Nemcsak az élő kutyákat szeretem, szeretem a porcelánból és textilanyagból formált kutyákat is. Nemrégiben egy vicces pofájú, szőrből és posztóból készült kiskutyát kaptam ajándékba. Amikor elmentem hazulról, figyelmeztettem Bercit:

— A kis Bercit nem szabad ám bántani! Megértetted?

Láttam a szemén, hogy megértette. Nem is bántotta a „vetélytársát", de midőn hazatértem, a következő látvány tárult a szemem elé:

A szoba közepén állt Berci II., a posztókutyus. Körülötte egy kis tócsa, amely arról árulkodott, hogy Berci II. nem szobatiszta. Az én Berci kutyám pedig sunyi pofával nézett rám az ajtó mellől. Mintha csak azt mondta volna:

— Mit szólsz ehhez a neveletlen, idegen kutyához?

(n)

Válóper után

Balázs-Piri Balázs rajza

– Hála isten, nekem ítélték a gyereket... Itt van, mamikám, elhoztam nektek!...

Tépelődés

Szűr-Szabó József rajza

– Megbíráljam, ne bíráljam meg...

– Átszervezzem, ne szervezzem át...

Szergej Svecov

EGY KÖLTŐ TÖRTÉNETE

A felnőtteknek írt kezdetben,
bár írtak nála mások sokkal szebben.

Az ifjúságnak írt utána
s ezért mindenki megutálta.

Ám alig múlt el pár bús hónap,
írt a Gyermekirodalmi Kiadónak.

És e szakmában tündökölt ő,
mint új talajt-nyert gyermek-költő.

No és most hol van a kis Bence?
Ő lett a csecsszopók kedvence.

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a büro

Nagykorúságig húzható?

Úgy határoztunk, örökbefogadom elhunyt nővérem hároméves kisfiát. A gyerek születése óta szüleimnél él, valódi apja mindeddig semmivel sem járult a kisgyerek eltartásához. Most viszont hozzájárult ahhoz, hogy a fiúcskát örökbefogadjam. Én a VIII. kerületben laktam, az apa a XI. kerületben, szüleim a gyerekkel Hódmezővásárhelyen.

Felkerestem lakóhelyem Gyámhatóságát.

– Nem ránk tartozik – állapították meg a VIII. kerületben. – Az örökbefogadási ügyeket az a Gyámhatóság intézi, ahol a gyerek él. Tessék Hódmezővásárhelyhez fordulni.

Fordultam. A szükséges okmányokat csatoltam, küldtem Hódmezővásárhelyre. Határozatot is kaptam Hódmezővásárhelyről.

„A Gyámhatóság – szólt a határozat – fenti ügyben az összes iratokat eljárás végett a VIII. ker.-i budapesti Gyámhatósághoz áttenni rendeli."

A VIII. ker.-i Gyámhatóság ezek után beidézett.

– Nem ránk tartozik – állapították meg. – Ahhoz a Gyámhatósághoz tartozik, ahol a gyermek él.

– Onnan jött ide az ügy – mondtam merészen.

– Nem vagyunk illetékesek – állapította meg ezután a VIII. ker.-i Gyámhatóság. – Az ügy a XI. ker.-i Gyámhatósághoz tartozik, ahol a természetes apa lakik.

Egy hónap után értesítést hozott a posta. Izgatottan felbontottam a levelet. A VIII. ker.-i Gyámhatóság küldte. Ez állt benne:

„Értesítjük, hogy örökbefogadási ügyét áthelyeztük a XI. ker.-i tanácshoz."

Ez is valami, mondtam magamnak.

Két és fél hónappal később értesítést hozott a posta. Izgatottan bontottam fel. A XI. ker.-i Gyámhatóság írt. Beidéztek. Külön örömömre szolgált az értesítés egy passzusa, mely „meg nem jelenés esetén első esetben száz forintig terjedő pénzbírsággal fenyegetett meg". Végre erélyes kézben van az ügy!

Megjelentem. A kisfiú apja is megjelent. Minden ment, mint a karikacsapás. Azzal búcsúztunk a Gyámhatóságtól, hogy már csak az én lakásomat jönnek ki megszemlélni, azzal megszülethet a Véghatározat!

Ennek a tárgyalásnak április 10-én volt három hónapja. Azóta nem találják a lakásomat, vagy valami közbejött.

Ha minden kötél szakad, most már megvárjuk, míg a kisgyerek nagykorú lesz. Akkor örökbe fogadhatja a Gyámhivatalt.

Zrínyi Péter

Kihez forduljak?

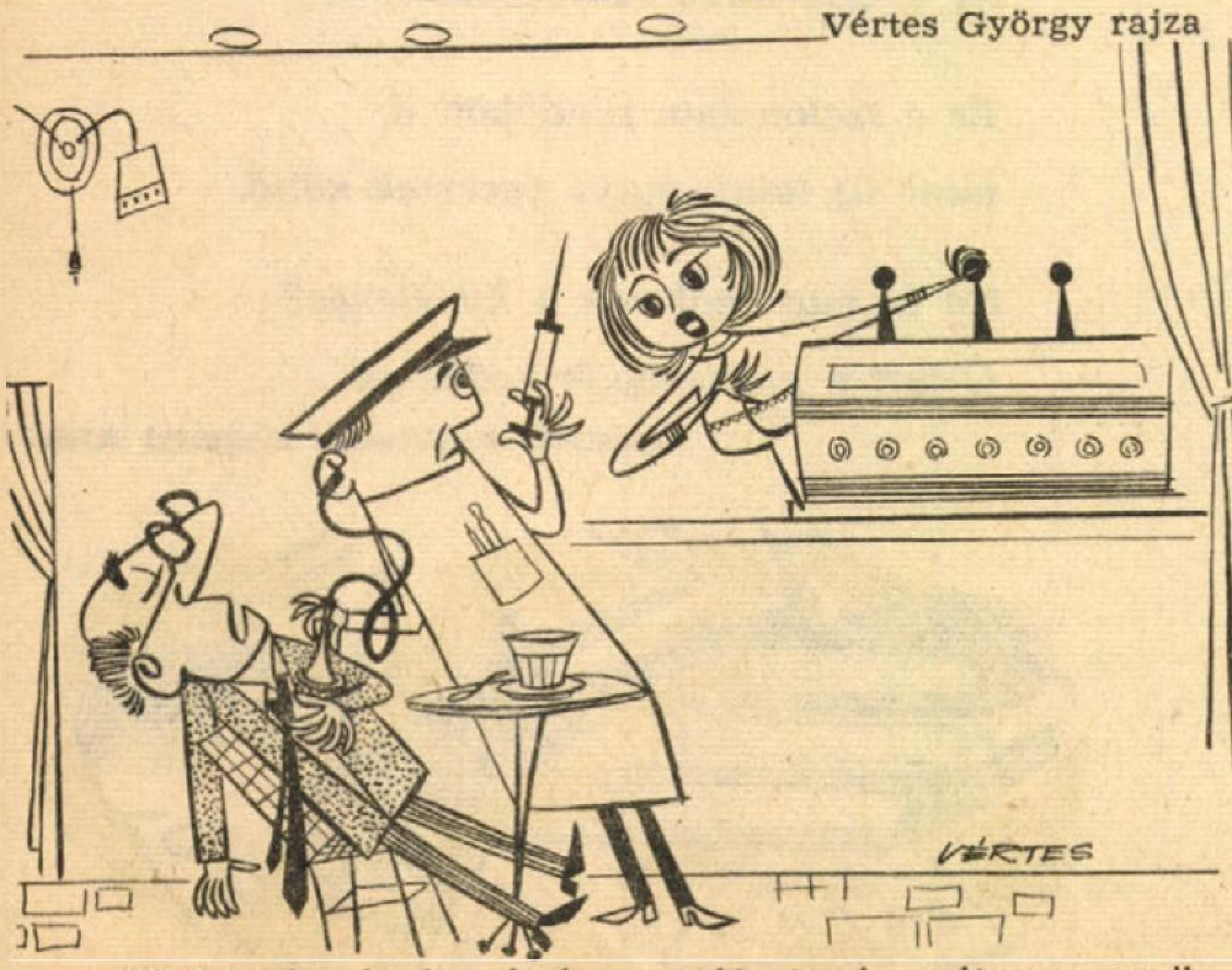
Január 6-án, potom 3790 forintért, a jánoshalmi KERAVILL-boltban vettem egy EC55/G típusú lemezjátszós rádiót. Rövid használat után a lemezjátszó felmondta a szolgálatot, és én máris hívhattam a szervizt. Rövid három hét múlva kijöttek, megnézték a készüléket és nagy szakértelemmel azt mondták, hogy nem tudják megjavítani: a szükséges új pick up-betétet nem tudják beszerezni.

Ha a szerviz nem tudja beszerezni, kihez forduljak? Talán a Tükerhez, vagy a Tejérthez?

Balogh Rezső
Jánoshalma

Minőségi dupla

Vértes György rajza

– Elnézést kérek, de a kedves vendég úgy hasonlított az egyik ellenőrünkre!

Türelmes osztályvezető

Toncz Tibor rajza

Ésszerűbb elosztást!

Napjainkban bőven akad még olyan falusi ház, amelynek lakói petróleumlámpákkal próbálják leküzdeni a téli esték

hosszúra nyúlt sötétségét. Igenám, de ez a makacs világítani akarás rendszerint elbukik a lámpaüvegen. A lámpaüveg nálunk, Tiszafüreden, utolérhetetlen portéka. Sokszor hónapokig stafétázik az ember, míg sikerül egyet valahol felhajtani. Mikor az utolsó, Pesten vett tartalékrüveget ráhelyeztem a lámpára, panaszkodtam ismerőseimnek, vajon mi lesz, ha ez is elpattan? Bölcs tanácsokat adtak nekem, hogyan kíméljem az üveget: ne csavarjam nagyra a lángot, tegyek drótot az üvegre, tegyek vöröshagymát a petróleumba, kelet felé fordulva gyújtsam meg a lámpát stb., stb. Én mindezt megcsináltam, de a lámpaüveg mégis elpattant. És most itt állok tavaszvíz idején a sötétben, és várom, hogy az illetékesek végre odairányítsák a lámpaüvegeket, ahol arra még manapság is szükség van.

Németh Mária,
Tiszafüred

Hol a gazda?

Kórházunk szülészeti osztálya a múlt év december 11-én kapott egy UNA II. típusú altatógépet. A gépen az első hetekben több üvegalkatrész eltörött. A kórház irodája a hiányzó alkatrészeket 1961. december 22-én megrendelte az Orvosi Műszer Kereskedelmi Vállalatnál. Az OMKER 1962. február 9-i válaszában igényünkkel a gyártó vállalathoz, a Fogorvosi Műszergyárhoz irányított. Február 19-én tehát a Fogorvosi Műszergyárnak küldtük el a megrendelést. Tőlük március 12-én azt a választ kaptuk, hogy ők a „gyártó vállalat", igényünkkel az OMKER-hez forduljunk. Most tehát a legnagyobb dilemmában vagyunk: kinek a címére küldjük el a megrendelést, hogy ezeket a fontos alkatrészeket mielőbb megkapjuk?

Dr. Dorsics György
segédorvos, Komló

Nem oszt

Végre ismét lehet villany T-elosztót vásárolni. Ez örvendetes tény még akkor is, ha az újtípusú valamivel drágább, mint a régi volt. Az viszont nem örvendetes, hogy ez az újtípusú elosztó sokkal használhatatlanabb a réginél. A villanyáram nem üti ugyan meg az embert, amíg nem használja ezt a csoda-elosztót, de a guta ugyancsak kerülgeti, mihelyt használni akarja. Mert ez minden, csak nem T-elosztó. Ennek az újszerű elosztónak a két oldalán levő nyílását biztonsági okokból a szűknél is szűkebbre szabták. Ebből a szűk keresztmetszetből adódik aztán, hogy mikor a villás-dugót mégis beleerőszakolod, a bakelit burkolat megreped. Így jártam én is, meg a szomszédom is. Mikor visszavittem a tönkrerepesztett elosztót a Keravillba, azt mondták, hogy erre nincs garancia. Jó lenne, ha az illetékesek alaposan megnéznék ezeket az újfajta elosztókat, és idejében megakadályoznák, hogy a selejtessé szűkített portékák eladásra kerüljenek.

T. B.,
főmérnök

MI NŐK

Rejtély

Rettenetes ez a bizonytalanság. Itt ül velem szemben Kocsondiné és egyszerűen fogalmam sincs, hova tegyem. Elhanyagolt, ápolatlan, régimódi nő-e, vagy ultramodern divatdáma? A haja olyan, mint a szénakazal. Most vajon azért kócos-e, mert hónapok óta feléje sem nézett a fodrásznak, vagy azért, mert épp most jött a Figarótól, aki a legnagyobb műgonddal, avatott kézzel zilálta össze? Nem tudom. Lila ruhához zöld sálat visel. Namost — merész, tudatosan meghökkentő mai színösszeállítás-e, vagy egyszerűen csupán hanyagságból tekerte nyakába ezt az ízléstelen zöldséget? Megint nem tudom. Ajka sápadt. Persze lehetséges, hogy a legdivatosabb, méregdrága, színtelen párizsi ajakpírt kente az ajkára. Viszont az is elképzelhető, hogy csupa nemtörődömségből mulasztotta el, hogy berúzsozza a száját. Lábán pántos cipő. Megintcsak nem tudom, hogy belvárosi cipésznél csináltatta-e ezt a legeslegújabb rafinált módit, vagy pedig belenyúlt a lomtárba és kihalászta nagyanyja ósdi cipőjét, ebben a latyakos időben.

Nem tudom. És sehol semmi támpont. Rettentő ez a bizonytalanság. Hopp, most! Na végre! Elővesz kézitáskáját. Bőr. Ki hord ma bőrt? Minden divatos nő valódi műbőr retikül kézitáskát vásárol. Hisz ez egy ápolatlan, elhanyagolt nőszemély! Istenem, istenem, hogy némelyik nő mennyire nem törődik magával!

Az alma

Megyek haza a piacról. Nájlonszatyromban két kiló piros alma. Egy szembejövő asszony megszólít. — Hol vette a gyümölcsöt? Felderülök. Aha, a forrás után érdeklődik. Imádom, ha elismerik háziasszonyi rátermettségemet, anyagbeszerzői ügyességemet, és ebbeli minőségemben tanácsért fordulnak hozzám.

— Ennél a kofánál, az első sorban — mutatok a piac felé és oktató hangon hozzáfűzöm: az ember mindig egy helyen vásároljon. A törzsvendég szebb árut kap.

Az asszony nem válaszol tanítójellegű szavaimra. Továbbindul. Visszaszól: — Csak azért kérdeztem, mert rég láttam ilyen lottyadt vacakot. Kíváncsi voltam, kinek volt pofája eladni ezt a rohadt gyümölcsöt. Nem csoda, ha elszemtelenednek. Némelyekre mindent rásózhatnak.

A mártír

Meglátogatom Icukát a betegágyánál. Buzgón magyarázza, hogy ő nem fertőzéses influenza áldozata. Nem. Ő egyszerűen megfázott. Csontig fagyott: — Cukrászdában találkoztam Gézával. Az ajtó közelében ültünk, és folyton hátamba vágott a jeges szél. Könnyen voltam öltözve, mert a kardigánomat is levetettem. Már ott éreztem, hogy baj lesz. Dideregtem, fáztam.

— Nem értelek. Miért vetetted le a kardigánt, vagy ha levetetted, miért nem terítetted a válladra, amikor megcsapott a hideg?

— A kék pulóvert viseltem, a kardigánom meg szintén kék volt, de más árnyalatú. Nem illettek össze. Mit tehettem volna mást. — Icuka rámnéz és ajakán a vértanú, egy eszme mártírjának szelíd, de bátor mosolya dereng fel.

Kertész Magda

Izgalmas újságtéma:

Szűr-Szabó József rajza

kinél legyen a pénz?

Háztáji hirdetés

Balázs-Piri Balázs rajza

Füstszűrős cigaretta

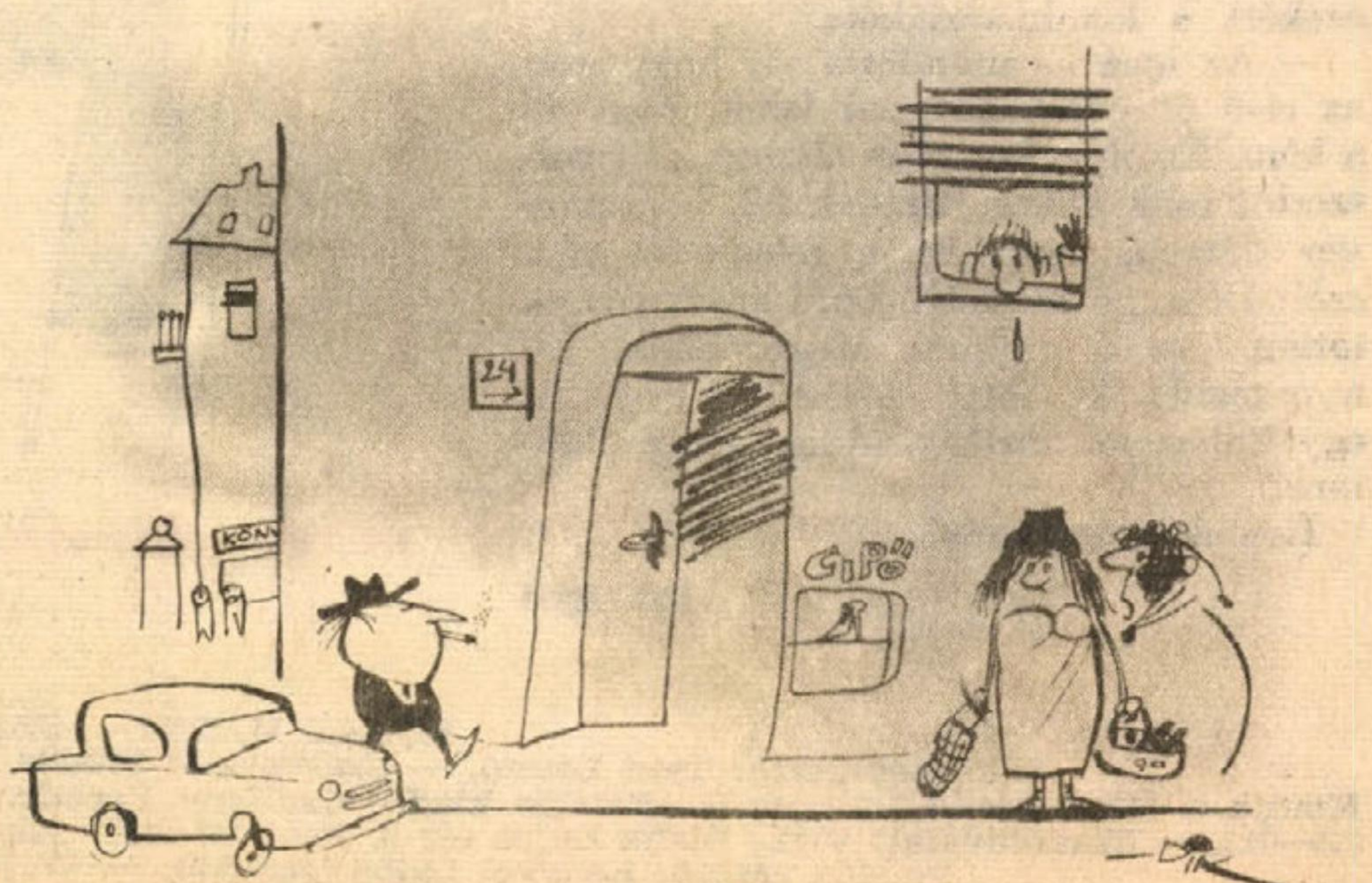
Hegedűs István rajza

– Na, így sem szelel?

Fényűzés

Sajdik Ferenc rajza

– Csak tudnám, miből telik ennek albérleti szobára!

Apró DOLGOK

Két sültgalamb beszélget. Azt mondja az egyik a másiknak:

— Arra ne várj, hogy az emberek tátott szájjal rohanjanak utánad...

*

Nehéz dolga lehet egy rádióriporternek. Minden napra egy-egy színes riport — nem könnyű feladat.

Egy este az Erzsébet-híd építéséhez látogatott el az Esti Krónika tudósítója, és éppen a főmérnök nyilatkozott valamiről, midőn a riporter rémülten felkiáltott:

— Nem ember van ott a vízben?

— De! Ember! — volt az ijedt válasz, majd felharsant a vészkiáltás: Ember a víííízben!

Elállt a lélegzetem. Micsoda izgalmas pillanatok! És éppen ott van a rádióriporter!

— Gyorsan a rocsót! — ordította egy hang.

Lélegzetvisszafojtva ültem a rádió mellet... Motorzúgás... Ordítozás... Vízcsobogás... Jaj istenem!

Kár volt visszafojtani a lélegzetemet. Kiderült, hogy a riporter csak színesítette az anyagot, és egy búvár volt a vízben, aki a következő pillanatban már a riporter kérdéseire válaszolgatott.

Ez volt aztán a színes anyag! Először fehér voltam az ijedtségtől, aztán piros a méregtől, hogy így lóvá tettek.

*

Ahhoz, hogy legyen egy SAS vagy egy Pan American Airways feliratú táskánk, nem kell ezeken a légijáratokon utaznunk. Sokkal kevesebbe kerül, ha egy pesti kereskedőnél szerezzük be őket.

Úgy hallom, az egyik élelmes maszek a táskákhoz izgalmas repülő-történeteket is mellékel. Például:

„Az Alpesek felett óriási viharba kerültünk. A pilóta kijött a fülkéjéből, és azt kérdezte tőlünk: Van valakinek egy fölösleges légcsavarja?..."

Istenbizony, kár elutazni!

*

Kémfilmekkel — nem panaszkodhatunk — el vagyunk látva. Nincs olyan hónap, hogy legalább egy kémfilmet ne láthatnánk. Sajnos, ezek az alkotások nem nagyon izgalmasak, a nézők már az első öt percben tudják, hogy ki a kém. És ez helyes. Ha csak a végén derülne ki, hogy melyik a kém, akkor semmi sem különböztetné meg ezeket a filmeket a nyugati bűnügyi filmektől.

Egy ismerősöm azonban mégis él-hal ezekért a kémhistóriákért.

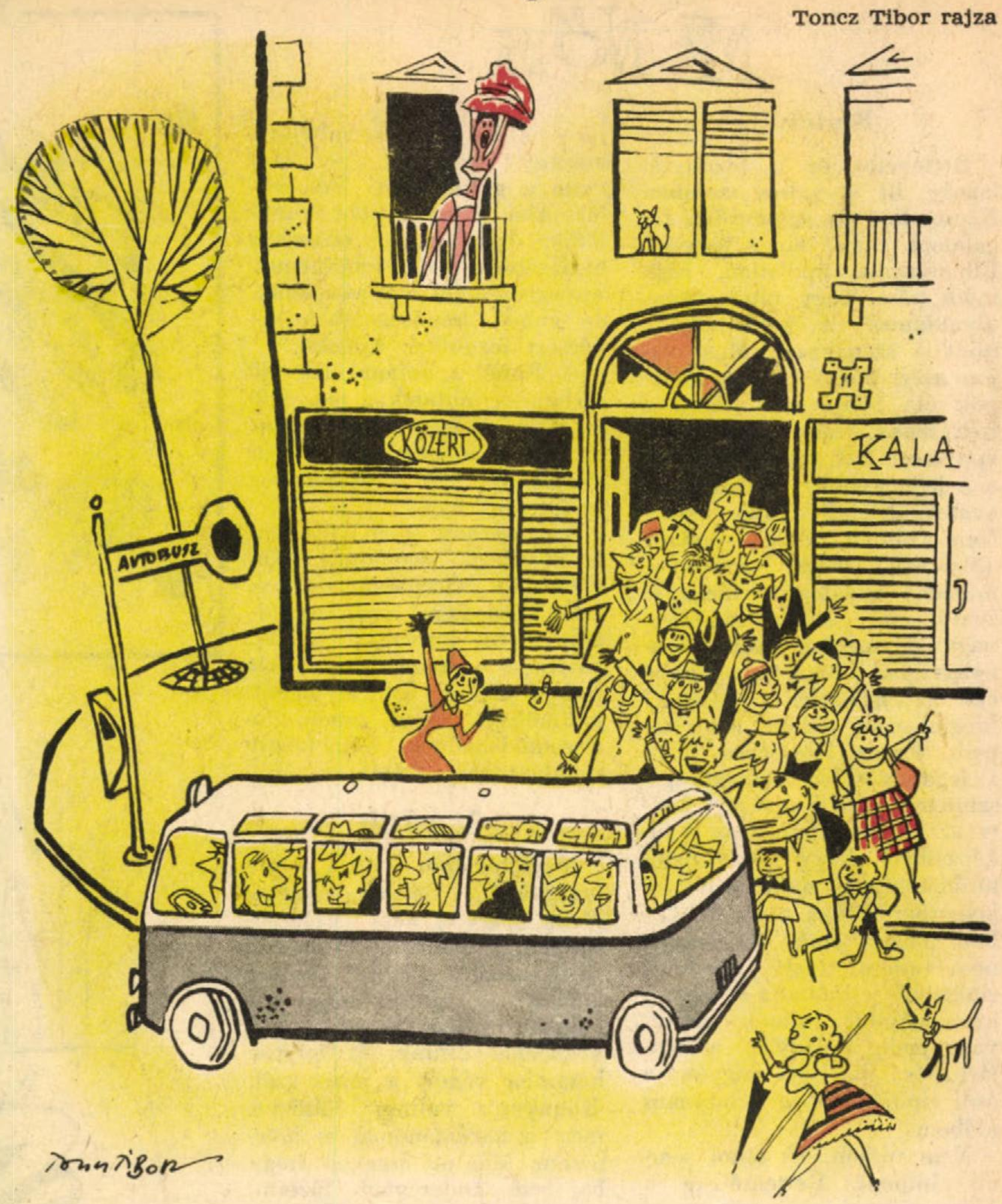
— Az igaz — mondotta —, hogy már az első öt percben tudni lehet, hogy ki a kém. Én ilyenkor el is alszom, és rendszerint csak akkor ébredek fel, ha revolver dörren, vagy ha a feleségem rám szól: Béla, ne horkolj! Attól kezdve izgatottan nézem a filmet. Megpróbálom kinyomozni: ki lőtt? Miért? Kire? És egyáltalán mi történt addig, amíg aludtam?

Remek szórakozás!

(m. gy.)

Kirándul az egész ház

Toncz Tibor rajza

– Vezető kartárs, várjanak, rögtön jövök én is!...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Ebből ne egyetek, mert nem sikerült...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.1711 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.